

Duchovný
život

List k 1. januáru 2010

Drahé sestry!

V období 1636 až 1639, svätý Vincent v jednom zo svojich listov plných duchapnosti napísal svätej Lujze, ktorá si práve vykonala duchovné cvičenia, tieto slová na záver:

„Prajem vám srdce naplnené Srdcom nášho Spasiteľa“ (Coste I, 559).

S radosťou preberám tento výraz, aby som vám vyjadrila svoje srdečné prania svätého a požehnaného roku. Všetky sme nedávno prežili koncoročnú komunitnú duchovnú obnovu. Jedným z praní na rok 2010 by bolo, aby sme mali *srdce naplnené Srdcom nášho Spasiteľa* a aby sme s Božou pomocou splnili predsavzatia, ktoré sme si dali v ovzduší vďaky a zmierenia počas tohto dňa duchovnej obnovy. Svätý Vincent nám hovorí, že predsavzatia tvoria *„hlavnú časť rozjímania“* (XI, 87).

Dovoľte mi, aby som vám tiež poďakovala za prania, ktoré ste mi zaslali. Už viac týždňov dostávam od vás pozdravy, v ktorých ma uisťujete o modlitbách a opisujete mi svoje komunity, službu, radosti i bolesti. Všetky tieto správy som čítala pozorne a s dojatím. Ďakujem za túto deľbu, ktorá obohacuje moju modlitbu a vedie ma k vďake Bohu za Spoločnosť, v ktorej sa dejú veľké veci medzi nami a pre chudobných. Opísali ste mi, ako spoločne vynachádzate prostriedky pre uľahčenie účinkov hospodárskej krízy, ktorá doľahla na najnúdznejších; ďalšie z vás ste mi opísali, ako ste ocenili deľbu vašich vizitátoriek a delegátok týkajúcu sa generálneho zhromaždenia.

Aký bude rok 2010 pre svet, Cirkev a Spoločnosť?

Občianska spoločnosť zvolila viacero zaujímavých tém na rok, ktorý začína dnes. Pre OSN je to medzinárodný rok biodiverzity, aby nás podnietila k zachovaniu rôznosti života na zemi. V rámci OSN je to zároveň medzinárodný rok zblížovania kultúr. V Európe sa začína rok boja proti chudobe a sociálnemu vylúčeniu.

Náš Svätý Otec Benedikt XVI. vo svojom posolstve k 1. januáru nazvanom: *„Ak chceš napomáhať pokoj, ochraňuj stvorenstvo“*, nám ponúka viacero dôrazných myšlienok: *„Ľudstvo potrebuje hlbokú kultúrnu obnovu; potrebuje znovu objaviť tie hodnoty, ktoré predstavujú solídny základ, na ktorom možno vybudovať lepšiu budúcnosť pre všetkých. Krízové situácie, ktoré dnes prežívame - či už sú ekonomického, potravinového, ekologického, alebo sociálneho charakteru -, sú v základe aj morálnymi krízami, ktoré spolu súvisia. Zaväzujú k tomu, aby sa spoločná cesta ľudstva nanovo naplánovala. Zaväzujú zvlášť k takému spôsobu života, ktorý charakterizuje striedmosť a solidarita, ako aj nové pravidlá a formy angažovania sa, a ktorý si s dôverou a odvahou osvojuje už získané pozitívne skúsenosti a rozhodne odmieta tie negatívne. Iba tak sa súčasná kríza môže stať príležitosťou na rozlišovanie a nové plánovanie“* (č. 5).

Tri témy navrhnuté občianskou spoločnosťou a posolstvo Svätého Otca sa dobre zladujú s našou charizmou a ponúkajú cesty služby, spolupráce a evanjelizácie. Nachádzajú sa v našom Dokumente medzi zhromaždeniami, z ktorého citujem jednu výzvu:

- *V konzumnej spoločnosti si voliť jednoduchý a vyvážený štýl života s ohľadom na životné prostredie.*

a dve odpovede:

- *Konkrétne rozhodnutia pre jednoduchý štýl života a väčšiu blízkosť chudobným.*
- *Počínanie s ohľadom na zachovanie prírodných zdrojov a ochranu životného prostredia.*

V tomto prepojení vidím pre Spoločnosť v roku 2010 pozvanie k opätovnému nadobudnutiu *spôsobu života založeného na striedmosti a solidarite*, ktorý vyplýva z prvého blahoslavenstva. Boh má rád u chudobných ich väčšiu pohotovosť uveriť mu, odovzdať sa mu. Boh miluje u chudobných nie natoľko to, čo majú, ale skôr to, čo

nemajú – sebestačnosť. Pripomeňme si zvolanie svätého Vincenta: « *Ach, dcéry moje, čím pravdivejšia je vaša chudoba, tým pravdivejšie je vaše bohatstvo, lebo Boh je vašim všetkým* » (Coste IX, 89). Podobne i túto úvahu svätej Lujzy sestry Lujze Kristíne: «... *Veď viem, že Božou milosťou nezhrmažďujete poklady a okrem toho veľmi milujete svätú chudobu a dôveru v Boha, dva základy Spoločnosti dcér kresťanskej lásky* » (Duchovné spisy, L. 489, s. 516).

Navráťme sa k prorockej chudobe, ktorá príkladom zriekania prehlasuje, že existuje iné, väčšie dobro. Je tiež misionárskou motiváciou, *neberte si nič na cestu* a vedie k zamysleniu, byť « ľuďmi, akoby nič nemali, a pritom im všetko patrí » (porov. 2 Kor 6, 10). Môžeme vlastniť veci bez toho, aby sme ich zhromažďovali, získavali ich bez toho, aby sme boli ich otrokmi.

Daný nám je nový rok, aby sme mohli napredovať v tejto úvahe. Ako sme na tom? *Ako sa necháme premeniť Duchom Svätým? Ako budeme udržiavať plameň charizmy?*

Nech tento Jubilejný rok misie a lásky nám umožní šíriť medzi nami, okolo nás, tam, kde bývame a kde slúžime, teplo a lásku, ktoré horeli v srdci svätého Vincenta a svätej Lujzy, ako aj ich záľubu v jednoduchosti a nenáročnosti. V rámci Vincentskej rodiny my, dcéry kresťanskej lásky, ťažíme z tohto dvojnásobného dedičstva, preto ho s radosťou šírme počas tohto roku. Generálna rada rozhodla, aby oba veľké sviatky, 15. marca a 27. septembra, boli slávené tam, kde sa nachádzame, aby sme tak mohli zdieľať svoju radosť s tými, ktorých každodenne stretávame a slúžime.

Rok 2010 bude tiež poznačený Generálnym zhromaždením Misijnej spoločnosti, ktoré sa uskutoční v našom Materskom dome. Budeme sa modliť na tento úmysel. V tomto Roku kňazov zverme tak isto všetkých kňazov Panne Márii. Budeme ju dnes sláviť ako Bohorodičku, vzor srdc pokorných, chudobných a ako príčinu našej radosti. Každý deň sa obraciame na ňu, našu jedinú Matku, ktorá vo svojich rukách drží Spoločnosť.

Zostávam s vami spojená srdečným pozdravom a uistením o modlitbe za každú sestru.

Sestra Evelyne Franc
dcéra kresťanskej lásky

Materský dom

Prednáška 1. januára 2010

Drahé sestry, chcel by som zamerať svoje úvahy na dve dôležité chvíle, ktoré vy, dcéry kresťanskej lásky, ako i Vincentská rodina, ste žili a práve prežívate.

Ide predovšetkým o vaše nedávne Generálne zhromaždenie a Dokument medzi Zhromaždeniami ako ovocie Ducha Svätého, ktorý pôsobil počas zhromaždenia. Tento dokument bude môcť pomáhať sestre Evelyne a viesť ju a jej radu, ako i celú Spoločnosť dcér kresťanskej lásky v budúcnosti a osobitnejšie, počas nasledujúcich šiestich rokov.

Spomedzi rôznych bohatstiev, ktoré tento dokument ponúka na úvahu, nachádzame v ňom výzvu pre každú z vás, ako členiek Spoločnosti DKL, žiť svoje povolanie v hlbšom spolení, t. j. na miestnej rovine so sestrami komunity, v zdieľaní spoločnej misie. Ide nielen o zdieľanie misie, ale aj o úvahu nad misiou, ako ju podporiť modlitbou a spoločným životom. Po miestnej rovine sa prenášame na provinciálnu rovinu, kde je každá provincia povolaná žiť jednotu ako znamenie a svedectvo charizmy cez rôzne druhy apoštolátu zverené dcéram kresťanskej lásky.

Keďže žijeme v kontexte globalizácie, je jasné, že počas generálneho zhromaždenia bolo cítiť potrebu prekročiť hranice našich provincií a žiť charizmu na medzinárodnej rovine. Keď sa diskutovalo, napríklad o otázke obchodovania so ženami a deťmi, videli sme, že ide o predmet, ktorý nemožno riešiť len v rámci krajiny pôvodu, ale aj v spolení s krajinou, kde sa tieto osoby nachádzajú. Ide o realitu života chudobných, tých, ktorí sú medzi najopustenejšími a ktorí trpia. Táto

situácia oslovuje dcéry kresťanskej lásky a volá ich k efektívnejšej a účinnejšej činnosti konanej na medzinárodnej rovine.

Hlboké vzťahy na medzinárodnej rovine sa premiestňujú k centru, a to vo vzťahu provincie so sestrou Evelyne a jej radou. Je vám k dispozícii ako vodkyňa, pozýva vás, aby ste hlbšie žili charizmu v súčasnosti. Myslím si, že pre vás, dcéry kresťanskej lásky, bolo vždy jasné, že obracať sa k centru, bolo prameňom inšpirácie pre uživotnenie charizmy. To znamená, že dynamizmus vychádza z centra, rozširuje sa na všetky provincie, aj ponad ne nielen z titulu individuálneho, ale aj ako členiek celku. Týmto chcem naznačiť potrebu prehĺbiť váš vzťah k príslušnosti k medzinárodnej Spoločnosti, čerpajúc dynamizmus z centra a uvádzaním medzinárodnosti do života, pričom vás pozývam utvárať vzájomné vzťahy na medzinárodnej rovine.

Druhý bod, o ktorom sa veľa hovorilo počas generálneho zhromaždenia, je Jubileum 350. výročia, počas ktorého si pripomíname prechod sv. Vincenta, sv. Lujzy a P. Portaila z tohto ich pozemského života do večnej blaženosti.

Ako viete, téma tohto jubilea 350. výročia je veľmi jednoduchá: **“misia a láska”**. Táto téma nás všetkých vo Vincentskej rodine, ale zvlášť vás, dcéry kresťanskej lásky, pozýva uvažovať o zmysle misie, o tom, čo znamená byť misionárkou a o spôsobe, akým ste povolané žiť dar charitatívnej lásky, ktorá vám bola zverená. Tu, osobitnejšie v Materskom dome na ul. Bac, máte mimoriadne osobitné poslanie. Nie je zaiste také fascinujúce a strhujúce, ako väčšina misií *Ad gentes*, ale je to určite misia v službe celej Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. Myslím si, že keď žijete toto poslanie v srdci Spoločnosti dcér kresťanskej lásky v Paríži, tu, v rôznych miestnych komunitách, je dôležité, aby ste ju prežívali jednoducho a konkrétne.

V prvom rade si myslím, že pre nás, ktorí žijeme misionárske povolanie, je dôležité vedieť, čo sa deje vo svete. Nedávno som bol na kanonickej vizitácii Rakúskej provincie MS a mal som možnosť navštíviť aj niektoré komunity dcér kresťanskej lásky. Zaujala ma jedna skúsenosť, a to istej staršej sestry v jednej z týchto komunit. Večer počúva medzinárodné a miestne správy a na druhý deň oboznamuje všetky sestry komunity o udalostiach, ktoré sa stali, či už v krajine, alebo vo svete, sestry potom prednášajú tieto intencie Pánovi

v modlitbe. Jedna zo sestier sa ma opýtala na politickú a sociálnu situáciu v Hondurase. Vyviedla ma z miery, bol som skutočne prekvapený.

Prečo chce byť jedna rakúska sestra informovaná o tom, čo sa deje v jednom kútiku sveta Strednej Amerike, ktorý sa volá Honduras? Ale jej otázka ma oslovila. Myslel som si, že je nádherné pre staré a choré sestry chcieť poznávať, hoci aj v pokročilom veku a možno i s veľmi obmedzenými schopnosťami, aby mohli žiť svoje poslanie - okrem modlitby, znášať osobné utrpenie a preukazovať si navzájom drobné služby a zostať tak spojené so svetom. Myslím si, že tu nás všetkých môže niečo osloviť: byť oboznámenými o svetovom dianí, aby sme mohli o tom uvažovať ako kresťania a vincentíni.

Oblasť špecifického poslania, ktoré vám bolo zverené, je ohraničené a obmedzené. Myslím si však, že ako dcéry kresťanskej lásky ste povolané vychádzať, a to vás určitým spôsobom spája so svetom chudobných. Konštatoval som veľké úsilie, ktoré konáte spoločne, keď sa pokúšate odpovedať na konkrétne potreby chudobných.

Dovoľte mi, aby som v krátkosti hovoril o charitatívnej láske, ktorá tvorí druhý oporný bod našej témy 350. výročia. Tu i inde som viackrát hovoril o tom, že potrebujeme prehĺbiť naše chápanie charitatívnej lásky a pomôcť, aby svet pochopil, že viac ako dať almužnu ide o podanie ruky, ktorá pomáha zdvihnúť sa. Chceme sa obetovať chudobným a robiť tak, ako som spomenul viackrát, že im budeme blízko. Musíme byť spojení s chudobnými nejakým spôsobom. Našou službou a modlitbou sa usilujeme podporovať ich dôstojnosť a uvedomenie si ich dôstojnosti Božích detí.

Ďalšia dimenzia lásky nás pozýva, aby sme odmietali také štruktúry, ktoré utláčajú chudobných a spoločne s nimi sa usilovali vyvolať systémovú zmenu. Mnohé úvahy medzinárodnej komisie pre systémovú zmenu, ktorú vedie P. Maloney s kanceláriou Vincentskej rodiny vedenej mojím zástupcom P. Manuelom Ginete, hovoria jasne o týchto dimenziách «charity». Všetci máme možnosť vstúpiť do tohto procesu lásky prežívanej naplno uvedomením si ťažkej situácie, ktorú prežívajú chudobní v súčasnom svete. Pred nami stojí úloha nájsť prostriedky, ktorými by sme prispeli k ulaveniu ich utrpenia, spôsobu našej spolupráce s nimi, aby boli uznaní v ich ľudskej dôstojnosti a sami sa pozdvihli ako osoby dôstojné života, ktorý im dal Boh.

Touto témou «misia a láska» sa máme usilovať o prežívanie jubilea spoločnou účasťou na službe tak, ako to konala svätá Lujza de Marillac, svätý Vincent de Paul a P. Portail. Chceme upriamiť svoj pohľad na ich reality, ako oni sprevádzali najopustenejších chudobných tej doby v Paríži. Nechali sa nimi evanjelizovať a následne, osvietení Duchom Ježiša Krista, i oni evanjelizovali. Naši Zakladatelia vedeli rozpoznať Krista v chudobných, pozvať ďalších, aby ho nasledovali a spoznávali v chudobných. Podľa ich príkladu sa dcéry kresťanskej lásky, kňazi Misijnej spoločnosti a panie z charitatívnych bratstiev usilovali kráčať a spoločne slúžiť Kristovi v chudobných.

V súčasnosti vy, ako dcéry kresťanskej lásky, členovia Misijnej spoločnosti, ako i príslušníci ďalších vetiev Vincentskej rodiny sa usilujeme žiť charizmu v jej plnosti. Naozaj som presvedčený, že táto charizma bude prežívaná naplno, len keď budeme mať všetci na nej účasť. Všetci sme pozvaní ku spolupráci, nezáleží na forme služby, ktorá nám bola zverená. Nikto z nás v jednotlivých hnutiach Vincentskej rodiny, nevlastní všetky odpovede. Pokorne uznávame, že sa môžeme učiť od druhých. Zvlášť my, v Misijnej spoločnosti, ako i vy, dcéry kresťanskej lásky, veríme, že sa môžeme naučiť hlbšie milovať chudobných, keď budeme spolupracovať s našimi bratmi a sestrami ďalších vetiev Vincentskej rodiny.

Naša charizma je jedna. Nikto z nás nemá na ňu výhradné právo, ale každý ju žijeme vlastným a jedinečným a spôsobom. Myslím si, že v tomto spočíva krása Vincentskej rodiny. Každý máme rôzne dary a spôsoby prežívania charizmy. Keď spolupracujeme, naša služba, naše sprevádzanie, naša láska k chudobným sa stávajú účinnejšie. Neustále predstavujem všetkým členom Vincentskej rodiny, ale zvlášť dcéram kresťanskej lásky veľký príklad blahoslavenej Rozálie Rendu, ktorá hlboko milovala chudobného a dlhé roky prejavovala túto lásku konkrétnou službou. Natolko milovala chudobných a verne žila charizmu, že ju chcela odovzdať a podeliť sa s ňou s druhými, ako napríklad s Frederikom Ozanamom a jeho spoločníkmi. Často som počul opakovať medzinárodného predsedu Spolku svätého Vincenta de Paul, že za to, čím sú v súčasnosti v sile svedectva lásky a konkrétnej starostlivosti o chudobných vo svete, vďaka vnuknutiu sestry Rozálie.

Počas celých dejín Spoločnosti bol Pán Ježiš dobrý k dcéram kresťanskej lásky, ale zvlášť počas minulého roku, keď vám daroval generálne zhromaždenie a jeho ovocie – dokument na obdobie medzi zhromaždeniami. Tento dokument vás pozýva, aby ste plnšie, prorocky žili vašu identitu na rôznych miestach vo svete.

Zároveň slávením tohtoročného jubilea Pán zahŕňa srdce všetkých členov Vincentskej rodiny. Prosme ho, aby nám pomáhal stále lepšie žiť našu charizmu a zdieľať ju s tými, s ktorými spolupracujeme a ktorí nosia v srdci veľkú lásku k svätému Vincentovi de Paul a svätej Lujze de Marillac.

P. Gregory GAY, CM
generálny predstavený

Pre všetky dcéry kresťanskej lásky

List k 2. februáru 2010

Drahé sestry!

Pokoj nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s nami !

Podľa peknej tradície Spoločnosti, zdedenej po svätej Lujze, som generálnemu predstavenému, Otcovi Gregory, predniesla naše prosby o Renováciu sľubov. Viem, že ste ma pri tomto úkone sprevádzali svojimi modlitbami, za čo vám ďakujem. Otca Gregory som uistila o našej túžbe nanovo sa úplne obetovať Bohu v Spoločnosti pre službu Kristovi v chudobných. V tejto prosbe bolo vyjadrené aj naše pranie odpovedať na Pánovo volanie s novým zanietením, naše povedomie príslušnosti k Spoločnosti a zároveň priznanie si, že v každodennom živote sme neboli vždy verné záväzkom našich sľubov.

Pri stretnutí s Otcom Gregory sme si pripomenuli radosti i ťažkosti uplynulého roku. Hovorili sme o tom, ako sa odvíja život po generálnom zhromaždení, dlho sme rozprávali o dráme na Haiti a o vašej veľkodušnej pomoci modlitbou, darmi a ponúknutím služieb. Povedala som mu aj o úlohách, ktoré stoja pred Spoločnosťou, i o tom, ako každá provincia študuje a osvojuje si Dokument medzi Zhromaždeniami. Otec Gregory prirodzene spomenul aj tému Jubilejného roku 350. výročia od smrti svätého Vincenta a svätej Lujzy a spoločne sme ďakovali Bohu za tvorivý dynamizmus, ktorý toto jubileum vnieslo do Spoločnosti. Teraz vám s radosťou oznamujem, že náš generálny predstavený nám udeľuje milosť Renovácie na 25. marca tohto roku, za čo som mu vo vašom mene poďakovala.

Od sviatku Zvestovania Pána nás delí niekoľko týždňov, preto by bolo dobré využiť ich na uvažovanie o blížiacej sa Renovácii, aby sme sa na ňu zodpovedne pripravili. Nech sa v našom živote niečo zmení, a nech tak, ako po iné roky, prehĺbime svoje obetovanie sa Pánovi pre chudobných.

Generálne zhromaždenie 2009 nám adresovalo naliehavú výzvu nechať sa pretvárať Duchom Svätým, prameňom proroctva a nádeje¹. Navrhujem teda, aby sme v tomto roku, ako aj v nasledujúcich rokoch, pri príprave na našu Renováciu vychádzali z Dokumentu medzi Zhromaždeniami. Postupne budeme uvažovať o rôznych témach uvedených v dokumente, pričom sa budeme riadiť tým, čo Zhromaždenie 2009 zdôraznilo, ako aj výzvami, ktoré nám adresovalo i odpoveďami, ktoré od nás očakáva.

“Nechať sa pretvárať Duchom Svätým” je nesmiernym dielom milosti, dielom, ktoré nie je nikdy zavŕšené. Vyžaduje od nás neustálu pripravenosť, aby Duch Svätý mohol v našom živote pôsobiť, stvárať nás, a tým vytvárať *«podobnosť s Kristom, ktorý je tichý a pokorný srdcom»*², a to v presvedčení, že budeme nástrojmi jeho pôsobenia v miere našej vernosti³.

Tento rok sa v našej úvahe zameriame na názov Dokumentu medzi Zhromaždeniami, pričom položíme dôraz na nádej spontánne vyžarujúcu zo života, ktorý sa necháva premieňať Duchom Svätým. Postupne si rozvedieme názov a podtitul – prameň proroctva a nádeje – a neskôr budeme uvažovať o tom, akým spôsobom môžeme prežívaním svojich sľubov vyžarovať nádej, ktorá v nás prebýva.

NECHAJME SA PRETVÁRAŤ DUCHOM SVÄTÝM

Aby sme nechali pretvárať Duchom Svätým, musíme si uvedomiť, že On k nám prichádza neustále a rozmanitými, niekedy až udivujúcimi spôsobmi: *«Vietor veje kam chce; počuješ jeho šum, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide»*⁴.

¹ Dokument medzi Zhromaždeniami 2009-2915.

² K. 18.

³ porov. K. 17c.

⁴ Jn 3, 8.

«Počuješ jeho šum», hovorí nám Ježiš. Ide o osobné a dôverné vzájomné počúvanie «jeden druhého». Často nám chýbajú slová na opísanie takejto duchovnej skúsenosti, ktorá vzápätí prechádza do skutkov.

Aby sme mohli byť pretvárané Duchom Svätým, musíme zachytiť jeho vanutie, načúvať mu, vnímať jeho vnutnutia a pohotovo odpovedať na jeho výzvy. A aby sme k tomu dospeli, musíme veľmi túžiť po naplnení toho, k čomu sme povolané, a teda *chcieť sa stať tým, kým sme*.

Bez Ducha Svätého je náš život ako vyprahnutá, vysušená zem. Bez Ducha Svätého je náš život jednotvárný. S Duchom Svätým je zaliaty svetlom, krásou, jasom. Dychom Ducha Svätého sa život rozžiari a tvárnosť zeme sa obnovuje, ako to ospevuje žalmista:

*Dobroreč, duša moja, Pánovi; Pane, Bože môj, ty si nesmierne veľký.
Odel si sa do slávy a veleby, do svetla si sa zahalil ako do rúcha.
Vetry sú tvojimi poslami... prameňom dávaš stekať do potokov...
Keď zošleš svojho ducha, sú stvorené a obnovuješ tvárnosť zeme⁵.*

Zo srdca naplneného životom Ducha Svätým vyviera klaňanie a chvála, vďaka čomu sme schopné uznať a hlásať úžasné Božie skutky a radostne ospevovať Božiu veľkosť, ako to robila Panna Mária. Chvála svedčí o tom, že sme spoznali Pána, že zakúšame jeho dobrotu a že všetko nám o ňom hovorí a všetko nás k Nemu privádza.

«Oslavujte Pána a vzývajte jeho meno... Spievajte mu a hrajte, rozprávajte o jeho obdivuhodných skutkoch... Hľadajte Pána a jeho moc... Pamätajte na divy, čo učinil»⁶.

Chvála sa neobmedzuje len na presne stanovený čas modlitby. Tak ako srdce, ktoré neustále bije, naše pery i naše životy neustále túžia hlásať Pánovu dobrotu, jeho milosrdenstvo a lásku, ktoré trvajú naveky.

«Od východu slnka až po západ nech je oslávené meno Pánovo»⁷.

⁵ porov. Ž 104.

⁶ Ž 105, 1-2.

⁷ Ž 113.

PRAMEŇ PROROCTVA A NÁDEJE

- **«Boh miluje tento svet a chce, aby sme ho aj my veľmi milovali a hľadeli naň tak, ako on»⁸.**

S obdivom a vďakou objavujeme znaky života, semená a klíčky nádeje, ktoré sú vo svete, v Cirkvi, v Spoločnosti, v našej komunite a medzi chudobnými, ku ktorým sme poslané.

Čnosť nádeje sa v živote každého človeka môže prejavíť rôznym spôsobom, čo vždy záleží od jeho hlbokého vnútorného postoja, ktorý skrášľuje jeho život a naplňa jednoduchou a radostnou dobrotou všetko, čoho sa dotkne.

Pozývam vás, aby ste najprv osobne a potom i spoločne uvažovali nad situáciou v Cirkvi, v komunite i v súčasnej spoločnosti, s osobitným zameraním sa na prostredie, v ktorom žijete. Touto úvahou vo svetle evanjelia objavíte to, čo je vo vašom okolí lúčom svetla, nádeje a čo môže priniesť ľudstvu niečo pozitívne a obohacujúce.

Naši Zakladatelia nás učili spoznávať milujúcu ruku Božej prozreteľnosti, ktorá riadi udalosti podľa svojho plánu lásky, a to aj uprostred nepochopiteľných situácií. Povzbudzovali nás, aby sme udalosti prijímali pokojne a nenechali sa znechutiť ťažkosťami. V tomto zmysle svätá Lujza napísala sestrám poslaným do mesta Mans, ktoré zostali bývať viac týždňov v dome istej zbožnej pani a nemohli ísť slúžiť do nemocnice:

«Nech je zvelebený Boh za to, že vás sprevádzal počas celej cesty a uchoval v dobrom zdraví i za všetky stretnutia a protirečenia, o ktorých ste sa zmienili. Myslím, že z jeho dobroty ste dostali milosť nepodľahnúť znechuteniu z toho, že ste nič neurobili, lebo nie je dôležité, či niečo urobíme alebo neurobíme. Bohu stačí vedieť, že sme všetky pripravené pracovať, keď nám bude chcieť niečo zverit'»⁹.

Aj svätý Vincent sa celkom odovzdal do Božej prozreteľnosti a najviac sa staral o to, aby neodbočil z tej cesty, ktorú mu určil Boh vo svojom pláne lásky. Jasne to povedal v konferencii, ktorú mal na túto tému pre dcéry kresťanskej lásky 9. júna 1658, kde spomenul svoju synovskú odovzdanosť do rúk nebeského Otca:

⁸ porov. Gn 1, 31; Jn 3, 16. (Dokument medzi Zhromaždeniami 2009, s. 7.)

⁹ Duchovné spisy s. 149 (L. 141)

«Nič dobrého sa nedá očakávať od takej dcéry kresťanskej lásky, v ktorej niet tejto dôvery. Keď príde nejaká ťažkosť, už si myslí, že je všetko stratené. Keď je chorá, už sa znepokojuje, zvaľuje vinu na stravu, alebo na miesto, alebo na niečo, čo ju sužuje. Prečo? Lebo nedôveruje Prozreteľnosti»¹⁰.

«Nestráťte nikdy dôveru v Božiu prozreteľnosť, hoci by ste boli aj uprostred vojska, nebojte sa, nestane sa vám nič zlého»¹¹.

V tomto jubilejnom roku, ktorého hlavným cieľom je prehĺbenie spirituality našej vincentskej charizmy, vás pozývam znovu si prečítať, premeditovať a vychutnať túto nádhernú konferenciu nášho Zakladateľa, v ktorej nachádzame sviežosť a priezračnosť viacerých úryvkov evanjelia nabádajúcich nás k dôvere a odovzdanosti do Božej prozreteľnosti... *«Neboj sa, maličké stádo... »¹². «Pozrite sa na nebeské vtáky... pozrite sa na poľné ľalie... Nie ste vy oveľa viac ako oni?»¹³. «Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!»¹⁴.*

Prečítajme si tiež iné texty od svätého Vincenta a svätej Lujzy, ktoré sú stránkami života Spoločnosti. Pomôžu nám v úsilí o prehĺbenie a opätovné osvojenie si dedičstva našich Zakladateľov.

- **«Svet, ktorý stráca smer...»¹⁵.**

Duch Svätý je prameňom prorocstva a nádeje v tomto svete, ktorý stráca smer. My všetky sme, viac či menej vedome vystavené vplyvu postmodernej civilizácie, roztrieštenej kultúry, ktorej charakteristickými črtami je aj snaha fixovať sa na prítomnosť, na materializmus, ktorý si zamieňa pôžitok s radosťou a na očarenie z pokroku sveta. Hospodárska a spoločenská kríza posledných mesiacov nám dáva možnosť smutne konštatovať, že ovocím tohto systému je trpká prichuť beznádeje a núdze.

Jednou z chorôb dnešnej doby je nedostatok nádeje. Do života mnohých našich súčasníkov, a podobne aj do našich komunít, sa

¹⁰ Coste X, 506.

¹¹ Coste X, 510

¹² Lk 12, 32.

¹³ Mt 6, 25-30.

¹⁴ Mt 14, 27.

¹⁵ Dokument medzi Zhr. 2009, s. 6.

môže nenápadne vkrádať určitý tón pesimizmu a sklamania, ktorý sa skrýva pod pláštom realizmu.

Svet, ktorý stráca smer, sa necháva unášať prúdom.

«Človek nemôže žiť bez nádeje: jeho život by bol odsúdený na bezvýznamnosť a stal by sa neznesiteľný.»¹⁶

Keď je nádej ťažká, je dobré pripomenúť si Abraháma, ktorý proti nádeji v nádeji uveril¹⁷, a na emauzských učeníkov, ktorí sa vracali domov zronení a malomyselní: „A my sme dúfali, že vykúpi Izrael...“¹⁸.

Aj v tých najbežnejších prejavoch každodenného života nám môže chýbať určitá stránka nádeje, ktorou je trpezlivosť pri práci, očakávajúca ovocie v určenom čase. Často hľadáme hmatateľné, okamžité výsledky. Niekedy chceme dosiahnuť cieľ, no obchádzame namáhavú cestu, ktorá k nemu vedie.

I tu vás pozývam, aby ste si našli čas a uvažovali o tom, prečo máme ťažkosti v prežívaní nádeje v dnešnej dobe, ktorá sa zameriava výhradne na človeka.

«Posolstvo nádeje, ktoré pochádza od Krista, osvetľuje srdce ľudí, v ktorom niekedy vládne neistota a pesimizmus. Ale nikdy nezabudnime, že nádej „sa vyjadruje a živí v modlitbe, zvlášť v „Otčenáši“, ktorý je súhrnom všetkého, čo si v nádeji prajeme»¹⁹.

Nádej nie je fantáziou alebo neuskutočiteľným snom. Je darom Ducha Svätého, ktorý vedie k životu v hojnosti, plnému radosti a pokoja²⁰.

Svätý Otec Benedikt XVI. nám vo svojom apoštolskom liste venovanom nádeji hovorí:

«Napokon: potrebujeme nádeje - menšie či väčšie -, ktoré nás zo dňa na deň udržiavajú na ceste. No bez veľkej nádeje, ktorá musí presahovať všetko ostatné, aj tak nestačia. Touto veľkou nádejou môže byť iba Boh, ktorý objíma vesmír a ktorý nám môže ponúknuť

¹⁶ Ecclesia in Europa, 10.

¹⁷ porov. Rim 4, 18.

¹⁸ porov. Lk 24, 13-35.

¹⁹ Ján Pavol II., Audiencia z 11. novembra 1998.

²⁰ porov. Rim 15, 13.

a darovať to, čo sami nemôžeme dosiahnuť. Práve to, že sme obdarení, je súčasťou nádeje. Boh je základ nádeje - nie hocikajáký boh, ale Boh, ktorý má ľudskú tvár a ktorý nás miloval až do krajnosti: každého jednotlivca a ľudstvo ako celok. Jeho kráľovstvo nie je nejaký imaginárny druhý svet, umiestnený v budúcnosti, ktorá nikdy neprichádza. Jeho kráľovstvo je prítomné tam, kde on je milovaný a kde nás zasahuje jeho láska. Len jeho láska nám dáva možnosť vytrvať deň čo deň so všetkou striedanosťou, bez toho, aby sme stratili elán nádeje vo svete, ktorý je svojou povahou nedokonalý. A jeho láska je pre nás súčasne zárukou, že existuje to, čo len matne cítime, a predsa vnútri očakávame: život, ktorý je „skutočným“ životom.»²¹.

- **«... pôsobenia Ducha Svätého, ktorý uvoľňuje novú energiu...»²².**

Nádej je čnosťou silných ľudí, ktorí sa neboja budúcnosti a ktorí dôverujú napriek nepriaznivým okolnostiam. Nádej sa šíri a vyžaruje, alebo naopak - stráca, vädne a odumiera.

Nádej je často symbolicky zobrazovaná ako kotva, bezpečná opora, ktorá chráni loď pred unesením prúdom. Preto vlastne prví kresťania videli v kotve znak nádeje. Takto zakotvení v Ježišovi Kristovi sa nebojíme, hoci sú vlny obrovské: *«Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje»²³.*

Chcela by som zdôrazniť niektoré črty evanjeliovej a prorockej nádeje nášho života dcér kresťanskej lásky celkom obetovaného Bohu pre službu chudobným. Skromne a jednoducho hlásajú, že Duch Svätý v nás pôsobí a dáva nám odvahu i život.

Duch Svätý dáva novú energiu... pre prijatie daru starnutia v nádeji, pre prijatie „sestry choroby“ s pokojným úsmevom.

Duch Svätý dáva novú energiu... pre službu chudobným „vychádzajúc a prichádzajúc“, ochotne a radostne, nešetiac námahu ani nepočítajúc obety; pre disponovanosť konať bežné práce každodenného života v komunite, čo uľahčuje plniť misiu.

²¹ Spe Salvi, č. 31.

²² Dokument medzi zhromaždeniami 2009, s. 6

²³ Flp 4, 13.

Duch Svätý dáva novú energiu... pre pozitívne riešenie ťažkostí a prijatie bolestných situácií bez toho, žeby nás strach či ľudské ohľady ochromili v činnosti.

Duch Svätý dáva novú energiu... pre prijatie zmeny služby a miesta, zatvorenie diela, reorganizáciu provincie v prípade zlúčenia s inou provinciou - a to všetko s radostnou nádejou a novou disponibilitou.

Duch Svätý dáva novú energiu... v nových povolaniach, ktoré vzbudzuje v mnohých provinciách Spoločnosti a ktoré vzbudí v tých provinciách, ktoré v súčasnosti trpia akýmsi duchovným spánkom povolání.

- Uvedomujeme si, že mladí chcú vedieť, kto sme, čo nás pobáda slúžiť chudobným, ako žijeme a v čo dúfame?
- Mladí, mnohí mladí potrebujú vidieť v nás, dcérach kresťanskej lásky, čím by mohli byť. Pozvime ich, aby prišli a videli²⁴, aby spoznali chudobných, aby sa stali ich priateľmi. Mladí potrebujú počuť hlas, ktorý sa dotkne ich srdca. Hlas, ktorý im povie: Nebojte sa! Kristus naplní váš život láskou, radosťou, nádejou, šťastím.

Pýtajme sa, aká je naša nádej a ako sa prejavuje. Usilujme sa hovoriť presvedčivo o Tom, ktorý je našou «jedinou Nádejou»²⁵, o zmŕtvychvstalom Pánovi.

Pri príprave na Renováciu sa nechajme viesť Duchom Svätým, prameňom proroctva a nádeje.

Naši Zakladatelia nám i v tomto pomáhajú, oduševňujú nás a podnecujú, aby sme žili svoje obetovanie sa Bohu s obnoveným srdcom. Svätý Vincent nás nabáda žiť ho radikálne:

*«Byť pravými dcérami kresťanskej lásky znamená opustiť všetko... tak to označuje Boží Syn v evanjeliu. Ba treba opustiť aj seba samu, lebo keby ste sa zriekli všetkého, ale ponechali by ste si vlastnú vôľu a neopustili seba samých, nespravili by ste vlastne nič».*²⁶

²⁴ porov. Jn 2, 35.

²⁵ Spes unica, porov. sv. Lujza

²⁶ Coste IX, 14.

Svätá Lujza to tiež vyjadruje slovami: „*Celkom sa odovzdám do svätej Božej prozreteľnosti a už nechcem vlastniť svoju vôľu, ale ju odovzdám do Božích rúk*»²⁷.

Čistota pre Božie kráľovstvo, ktorá oslobodzuje srdce a rozširuje ho do rozmerov Kristovho srdca, nás robí disponovanými pre službu²⁸. Čistotou svedčíme o nádeji v sile Ducha, Pána a darcu života.

Prosme o dar ostražitosti, ktorý nám pomôže zostať bdelymi pred dômyselnými nástrahami hedonistickej mentality, ktorá zaplavuje spoločenskú oblasť z každej strany a preniká aj do našich komunít rôznymi spôsobmi... ako kult tela, vtieravosť obrazu a zovňajšku, vyhládávanie pohodlia.

Usilujme sa o dobrú atmosféru v komunite, ktorej napomáha vyvážené rozvrhnutie práce. Nech je možné spoznať proroctvo komunity cez našu evanjelióvu reč sesterskej lásky, srdečných vzťahov, piezračnosti a porozumenia, vzájomnej pomoci a odpustenia, nadšenej a zodpovednej účasti na komunitnom živote.

Chudoba, podľa Kristovho príkladu a v duchu odovzdania sa Otcovi, nás robí šťastnými, že on je naším jediným pokladom a pobáda nás, aby sme dali do služby iným to, čo sme a čo máme²⁹. Chudobou svedčíme o nádeji v Boha Otca, nášho jediného pokladu.

Prosme o dar žiť v dôvere, v odovzdanosti Bohu, ktorý nám pomáha radostne sa oslobodiť od všetkého, čo nás brzdi v našom úplnom obetovaní sa a odvážne odolávať idolom materializmu a rozmanitým ponukám konzumnej spoločnosti.

Usilujme sa o dobrú atmosféru v komunite, ktorú zintenzívňuje štýl života zodpovedajúci evanjeliu a duchu našich Zakladateľov. Spoločne napredujme v rozhodnutí žiť prorockú chudobu, ktorá sa javí v jednoduchosti a striedmosti nášho životného štýlu. Žime pravdivo a prijímajme odvážne komunitné rozhodnutia týkajúce sa výdavkov a používania technologických prostriedkov (čas, účelovosť).

²⁷ Duchovné spisy, s. 729, A. 30.

²⁸ porov. K. 29a.

²⁹ porov. K. 30a.

Poslušnosť vo viere, ktorá odráža postoj Božieho Syna poslušného až na smrť na kríži, nás vedie k tomu, aby sme obetovali Bohu našu slobodu³⁰. Poslušnosťou svedčíme o nádeji v Ježiša Krista, nášho Osloboditeľa a Spasiteľa.

Prosme o dar počúvania, aby sme si zamilovali a prijali Božiu vôľu a mali odvahu nechať sa ňou viesť prostredníctvom ľudí a udalostí.

Usilujme sa o dobrú atmosféru v komunite, ktorej napomáha otvorenosť srdca pre pokojný dialóg, počúvanie s úctou, zaniietené hľadanie Božej vôľe, ktoré vrcholí v evanjeliovom rozlišovaní. Buďme bystré, aby sme odolávali zvodom individualistickej kultúry, ktorá presadzuje osobnú nezávislosť bez ohľadu na komunitu. Zanechajme sklony k nezávislosti, ktoré nás vzdiaľujú od spoločnej misie.

Služba chudobným, pohľad viery a naplnenie lásky, ktorej prameňom a vzorom je Kristus, viditeľne vyjadruje naše obetovanie sa Bohu³¹. Službou chudobným sme svedkami nádeje, ohlasujeme tak evanjelium a sprítomňujeme Božie kráľovstvo³².

Prosme o dar disponibility, aby sme žili zverenú misiu odvážne a veľkodušne.

Usilujme sa o dobrú atmosféru v komunite, ktorá nás udržiava v apoštolskej horlivosti a pomáha nám žiť misiu s obnoveným nadšením tam, kde sme poslané. Nech je naše zanietenie pre Boha a chudobných viditeľné. Navzájom si pomáhajme zachovať mobilitu a odvahu v disponibilitate, ktoré prekonávajú strach z neznáma pri vydaní sa na cesty, kde stretneme toľko sklúčených a opustených ľudí. Ošetrujme ich rany olejom láskavosti a balzomom milosrdenstva. Zostávajme pri nich, nájdime si čas a počúvajme ich, prijímajme ich a sprevádzajme.

Táto príprava na Renováciu nám opäť dáva príležitosť na revíziu pravdivosti našej odpovede Pánovi, aby sme mohli spoločne napredovať po ceste vernosti plnej nádeje a proroctva.

Na záver uveďme niekoľko slov Pápeža Benedikta XVI.:

³⁰ porov. K. 31.

³¹ porov. K. 16b.

³² porov. K. 10a.

«Život je ako cesta na búrlivom a neraz tmavom mori dejín. Cesta, pri ktorej sledujeme hviezdy, ktoré nám ukazujú smer. Pravými hviezdami nášho života sú ľudia, ktorí dokázali správne žiť. Oni sú svetlami nádeje. Ježiš Kristus je skutočným svetlom, žiariacim nad všetkými temnotami dejín. Aby sme však dospeli až k nemu, potrebujeme bližšie svetlá, ľudí, ktorí nám dávajú svetlo tým, že berú z jeho svetla a tak ponúkajú orientáciu aj nášmu putovaniu. Kto z ľudí by mohol byť pre nás väčším svetlom nádeje než Mária, ktorá svojím „áno" otvorila samotnému Bohu bránu nášho sveta, tá, ktorá sa stala živou Archou zmluvy, v ktorej sa Boh stal telom, jedným z nás a postavil si svoj stan uprostred nás?»³³

Prosme Pannu Máriu - hviezdu nádeje, svätého Vincenta, svätú Lujzu a blahoslavené sestry mesiaca februára - sestru Máriu-Annu a sestru Odilu, sestru Giuseppinu a sestru Rozáliu, aby nás viedli v tejto príprave na sviatok Zvestovania.

Vo vašom mene som poďakovala Otcovi Gregory za jeho dynamizmus a všetku pozornosť, ktorú venuje Spoločnosti a každej sestre zvlášť. Podobne som prejavila našu vďaku Otcovi Javierovi za jeho neúnavné duchovné sprevádzanie. Spolu s vami všetkými som ubezpečila o našej úcte a srdečnej vďačnosti Otca McCullena, Otca Maloneya, Otca Quintana, Matku Duzan a Matku Elizondo, ktorí sú nám takí blízki.

V srdečnej oddanosti a s uistením o modlitbe za každú sestru zostáva

Sestra Evelyne Franc
dcéra kresťanskej lásky

³³ Spes Salvi, č. 49

List z 15. februára 2010

Drahé sestry!

Po krátkej ceste, ktorú sme vykonali so sestrou Ilianou v Dominikánskej republike a na Haiti, vám chcem najskôr poďakovať za vaše modlitby a duchovné spojenie s našimi sestrami Haitskej provincie. Nedokážete si predstaviť, ako boli oslovené vašimi prejavmi solidarity a tiež ako veľmi potrebujú naše modlitby.

Je ťažké opísať všetko, čo sme prežili za ten krátky týždeň, ale pokúsim sa vám podať aspoň niekoľko postrehov.

Ako som vám už písala, provinciálny dom bol zničený. Jeden podnik z Dominikánskej republiky práve odstraňuje všetky sutiny, po čom sa pustí do odstránenia školy, ktorej prasknuté miestnosti musia byť zbúrané. Nový dom v Perière je neobývateľný, pretože okolitý terén sa značne prepadol. Štruktúru ďalších našich dvoch domov blízko Port-au-Provance, Cité Soleil a Marie-Madeleine, skúmajú špecializovaní odborníci, ktorí overujú ich odolnosť. Niektoré susediace budovy musia byť zbúrané. Naše sestry teda žijú pod dočasným prístreším. Zaiste, pokúšame sa im zasiať obytné prefabrikáty kvôli blížiacej sa sezóne dažďov, ale je isté, že ešte niekoľko mesiacov budú bývať v provizórnych obydliach. Obdivujem ich pozitívny spôsob pohľadu na nutné zriekanie.

Sestry dobrovoľníčky, ktoré prišli zo Severnej Ameriky, Karibských ostrovov, Južnej Ameriky a Európy, sa radostne pustili do práce, napriek frustráciám vyplývajúcim zo situácie. Je naozaj ťažké začleniť sa do skupín nevládných organizácií alebo podnikateľ rozdeľovanie potravín, ktoré sa môže premeniť na vzburu. Pomáhajú však sestram provincie jednak pokračovať v bežných službách... akými sú vyšetrowanie a ošetrovanie podvyživených detí, detské jasle a základné školy, a z druhej strany počas diskretných návštev po

príbytkoch vyhľadávať osoby vo veľkej biede a prinášať im zdravotnícku pomoc a potrebné živobytie.

Sestry provincie samozrejme spolupracujú s Vincentskou rodinou a rozdeľujú prijatú pomoc chudobným spolu s ďalšími miestnymi kongregáciami, v duchu hlbokej komúnie.

Bolo veľmi dojímavé počúvať, čo naše sestry prežili 12. januára t. r. S veľkou jednoduchosťou opísali svoju hrôzu, reflex viery v atmosfére úplného chaosu prvých minút; následne svoju neschopnosť uveriť rozsahu katastrofy, byť pohotové na nepretržitý prísun zranených, spontánnosť provízornej prvej pomoci a hodiny strávené dezinfikovaním a zošíváním rán. Všetky sestry zdôraznili ovzdušie modlitby a solidarity tejto prvej noci. Následne opisovali úzkostné hľadanie sestry Brigity počas nasledujúcich dní a dojatie počas jej pohrebu v záhrade provinciálneho domu.

V nasledujúcich dňoch po zemetrasení mali niektoré sestry možnosť slúžiť v Nemocnici pokoja a byť svedkami Božej lásky pri chorých často natrvalo poznačených na ich tele, tiež pri ich rodinách a miestnom alebo zahraničnom ošetrojúcom personáli. Všetky sestry mi tiež hovorili, že prežili pocit duchovnej skúsenosti faktom úniku pred smrťou v deň zemetrasenia, že prijali istú misiu a výzvu zájsť na hlbinu...

Rada by som ukončila týchto pár riadkov poďakovaním sestre Márii Terézii Tapii a sestrám Haitskej provincie, ktoré nás prijali s takou pozornosťou, dali nám zakúsiť ich zanietenú lásku pre chudobných v tejto krásnej krajine, tak ukrutne zranenej. Každé ráno sme sa schádzali na modlitbu a predkladali haitský ľud Pánovi milosrdnej lásky a Panne Márii. Tiež vyjadrujem svoju vďaku sestre Servii Tulii Garcii a sestrám Provincie Santo Domingo za ich prijatie na začiatku a na konci našej cesty a za ich nesmiernu veľkodušnosť voči sestrám na Haiti. Nech je im Pán odmenou!

Zverme nasledujúce mesiace svätému Vincentovi, patrónovi charitatívnych diel a svätej Lujzy, patrónke kresťanských sociálnych diel, aby na ich príhovor Pán požehnával a zúrodňoval všetko úsilie vynaložené v prospech našich trpiacich bratov a sestier.
Zostávam spojená v oddanej láske.

Sestra Evelyne Franc
dcéra kresťanskej lásky

Pre všetkých členov Vincentskej rodiny

PÔST 2010

Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti (2 Kor 12, 9). Opäť sa pred nami otvára brána pôstnej doby. Aby sme ako Vincentská rodina mohli hlbšie vstúpiť do tohto milostiplného času, ponúkam vám nasledovnú úvahu.

Krátko po zverejnení môjho listu na Advent, ktorý bol zameraný na pokoj ako dôležitý aspekt kresťanského života, som viedol s jednou známou plodný dialóg o mojej misionárskej skúsenosti zo Strednej Ameriky. Táto priateľka, ktorá sa veľmi angažuje v prospech chudobných, sa považuje za kresťanku – katolíčku. Jednou jej typickou črtou je jej kladný postoj k revolúcii, vrátane ozbrojenej, zvlášť v rozvojových krajinách, ktoré zápasia o svoj pokrok v súčasnom svete. Samozrejme, že naša diskusia sa týkala otázky pokoja a nenásilia. Moje stanovisko je v úplnom protiklade s ozbrojenou revolúciou a viac otvorené na to, čo považujem za evanjeliový prístup nenásilnou revolúciou, o ktorej hovoril Ježiš Kristus uvádzaním rôznych príkladov o premene spoločnosti nie silou, ale láskou.

Táto známa osoba mi zaslala článok o nenásilí, ktorý našla úplnou náhodou. Aj keď možno celkom nesúhlasila s obsahom článku, podnietil ju k tomu, aby uvažovala o hodnote nenásilia v súčasnom svete. Pre mňa bol zas príležitosťou hlbšie sa zamyslieť nad nenásilím v našej kresťanskej tradícii a nad príkladom života samého Ježiša Krista.

Autor tejto krátkej úvahy o nenásilí začal slovami, že sme súčasťou kultúry, ktorá z historického hľadiska ospravedlnila používanie násilia. V priebehu dejín sa totiž stále viac rozvíjala a používaním moderných technologických prostriedkov vo výrobe zbraní nabrala takú orientáciu, že si vybudovala kultúrny vzor, ktorý v istom zmysle vystavuje nebezpečenstvu celé ľudstvo a v konečnom

dôsledku vedie k vyhynutiu života na našej planéte. Ale súčasne s týmto kultúrnym smerom, ktorý sme žili počas stáročí, vynárali sa nové spôsoby konania, ktoré začínali spochybňovať odôvodňovanie používania metód násilia, a to násilia akéhokoľvek druhu. V rozmanitosti prejavov ľudského života hlásali, že samotný život je potrebné skôr obohacovať než ničiť. Inými slovami, je možné budovať svet, v ktorom sa ľudia rôznych životných prostredí a odlišných kultúrnych prejavov môžu naučiť žiť spoločne v harmónii založenej na odlišnosti, namiesto toho, aby sa táto odlišnosť stala ospravedlnením pre násilie, a teda ničenie.

V rôznych tvorivých spôsoboch ako odolávať násiliu v dnešnom svete autor poukazuje na jeden podstatný prvok, ktorým je krehkosť. Zároveň ako riešenie navrhuje v organizácii spoločnosti skôr spôsob konania cez horizontálne rozmery než hierarchické štruktúry. Inými slovami, riešenia sa majú hľadať v dialógu, diskusiou za okrúhlym stolom, aby všetci, vrátane chudobných a vylúčených na okraj spoločnosti, mali možnosť vyjadriť sa v diskusii na báze rovnosti.

Článok ďalej poukazuje na to, že treba zmeniť náš pohľad na človeka, ktorého vnímame ako nepriateľa, a síce uznaním, že aj ľudia, ktorí majú opačný názor, môžu tvorivo prispieť k hľadaniu pravdy. Inými slovami, všetci tí, ktorí diskutujú za jedným stolom, aj keď sú ich názory odlišné, majú časť pravdy a môžu prispieť k spoznaniu celej pravdy. My, ako kresťania, vieme, že pravdu odhaľujeme pomocou hodnôt, ktoré nachádzame v bohatosti života Ježiša Krista. Na základe toho je jasné, že v súčasnosti je vojna nezákonným spôsobom na zavedenie harmónie v ľudskej spoločnosti.

Okrem toho ľudstvo ako také, počas dejín ovládlo planétu takým spôsobom, že teraz pre to trpí. Nadobudnutím správneho vzťahu k prírode je jedinou možnosťou, ako ju opanovať a múdro s ňou zaobchádzať.

Ak zanedbáme starostlivosť o našu planétu, je viac než pravdepodobné, že chudobní budú trpieť omnoho viac. Starosť o planétu je jedným zo znamení čias, na ktoré musíme odpovedať aj my, Vincentská rodina žijúca v 21. storočí. Citujem slová Pápeža Benedikta XVI.: «Veľký dar stvorenia, ktorý sme dostali od Boha, je v súčasnosti vystavený vážnym nebezpečenstvám a štýlom života, ktoré ho môžu zdegradovať. Znečistenie životného prostredia spôsobuje, že život vo svete sa stáva neznesiteľným zvlášť pre chudobných. Musíme

sa angažovať v starostlivosti o stvorenie a solidárne sa deliť o jej prírodné zdroje» (Anjel Pána v Castel Gandolfo, 27. augusta 2006, niekoľko dní pred oslavami Medzinárodného dňa ochrany životného prostredia).

Starostlivý záujem o tvorstvo je tiež predmetom, ktorý sa týka systémovej zmeny. Obrovský systém fungujúci v celom svete je príliš zameraný na efektívnosť a hospodársky zisk a neberie dostatočne do úvahy dopad našich rozhodnutí na planétu, zvlášť na chudobných. Bolo by dobré, keby sme my, Vincentská rodina, v spolupráci s ďalšími inštitúciami išli na koreň príčin a zaangažovali sa za zmenu tohto pustošivého systému.

Tieto predpoklady jasne poukazujú na prvky, ktoré dopomôžu k premene a kultúrnej rekonštrukcii nášho sveta. Podstatným prvkom k dosiahnutiu tohto cieľa je nenásilie. Vyžaduje bezpodmienečnú ochranu života vo všetkých jeho formách, prejavovanú konkrétnymi činmi. Tieto činy nás pohýňajú k lepšiemu chápaniu našich vzájomných ľudských vzťahov v politickej, spoločenskej i hospodárskej oblasti. Ide o to, aby sme pochopili, že vo svojej podstate, ako ľudské bytosti, máme žiť spolu s inými na tejto planéte, ktorú nám Boh dal nezištné k dispozícii.

Niektorí považujú nenásilie za nerealizovateľnú utópiu. My, kresťania a nasledovníci Ježiša Krista evanjelizátora a služobníka chudobných vieme, že tomu tak nie je a že mnohé miesta sveta sú toho dôkazom.

Drahí bratia a sestry, úvaha o nenásilí je súčasťou našej kresťanskej tradície a tvorí jadro Pôstnej doby. Svoju pozornosť sústreďujeme na zmenu našich postojov, aby sme naplno preživali život, ktorý nám bol darovaný v osobe Ježiša Krista skrze jeho umučenie, smrť a zmŕtvychvstanie. Prirodzenou súčasťou tohto daru nového života je krehkosť.

Počas tejto pôstnej doby uvažujme o krehkosti Ježiša Krista a o našej krehkosti, aby sme ju nechápali ako obmedzenie, ale skôr ako prostriedok pre nový život – v nás, v iných a vo svete, v ktorom žijeme. Ježišova krehkosť je najkonkrétnejšie vyjadrená vo chvíli, keď po bolestnej skúsenosti mučenia, ba dokonca aj na samom kríži odovzdal svojho ducha Bohu Otcovi. Svätý Pavol vo svojom liste Filipanom predkladá v kristologickom hymne hlbokú teologickú úvahu,

v ktorej nám hovorí, že Ježiš sa uponížil, zriekol sa seba samého, aby sme cez jeho zmŕtvychvstanie dosiahli plnosť života. Prv než Ježiš vydal seba samého na kríži, nám ukázal, že krehkosť plne patrí k premene spoločnosti. V predvečer svojho umučenia nás Ježiš poučil, akými máme byť a ako máme konať. Svojim učeníkom umyl nohy, čo bol úkon, ktorý v tej dobe vykonávali otroci. Takto sa stal služobníkom služobníkov.

Svätý Vincent vyzýval členov Misijnej spoločnosti a dcéry kresťanskej lásky, ako to môžeme badať v jeho spisoch, aby sa stali nehodnými služobníkmi a vyhľadávali najponíženejšie miesta. Toto odporúčanie svätého Vincenta de Paul celkom jednoducho, ale presvedčivo uviedol Otec Ján Peter Renouard vo svojej 5. téme našich reflexií, ktoré sú súčasťou stálej formácie pri príležitosti 350. výročia od smrti Zakladateľov. V tomto článku nazvanom «Kým bol Ježiš pre Vincenta», P. Renouard cituje svätého Vincenta de Paul, z ktorého uvádzam jednu časť:

«Z toho, čo bolo povedané, ma najviac oslovilo to,... čo sa hovorilo o našom Pánovi, ktorý bol skutočným učiteľom všetkých, a pritom sa stal posledným zo všetkých; ponížovaný a opovrhovaný ľuďmi si volil vždy posledné miesto všade, kde prišiel. Drahí bratia, možno si myslíte, že človek je dosť pokorný a že sa dosť ponížil, keď zaujal posledné miesto. Čože?! Či sa človek uponíži a zaujme miesto nášho Spasiteľa? Áno, milí bratia, miesto nášho Spasiteľa je posledné» (Coste XI s. 137).

Či je snáď možné vybrať si v tejto dejinnej chvíli poníženejšie miesto než slúžiť chudobným na Haiti? O Haitianoch sa hovorí, že sú nezvyčajným národom, ktorého schopnosť odolávať bolesti bola už mnohokrát vystavená skúške počas dejín tejto krajiny pokladanej za najchudobnejšiu z chudobných západnej zemegule. Dnes, po najničivejšom zemetrasení za posledných 200 rokov, sa krajina nachádza na najnižšom bode. Bol som povzbudený z odpovede celej Vincentskej rodiny na túto krízu a tragédiu v Haiti. V rôznych článkoch a úvahách o udalostiach na Haiti bolo napísané, že svet sa chopil príležitosti po tejto tragédii, ktorú možno považovať za najstrašnejšiu a najhroznejšiu čo do straty ľudských životov, a premenil ju na veľdielo, na dielo celého ľudstva, dielo nášho dnešného sveta, podnieteného Božou láskou, ktorá bola vliata do všetkých ľudských srdc. Odpoveď sveta na túto tragédiu, ako i na mnohé iné vo svete, je

iste povzbudivá a dokazuje, že v rámci celosvetového spojenia máme viac možností. Ako obyvatelia tohto sveta môžeme spoločne pracovať napriek našim rozdielnostiam, aby ten najslabší z nás sa mohol tešiť z pozornosti a ponúknuť i prejavenej lásky. V duchu svätého Vincenta de Paul a svätej Lujzy de Marillac sme pozvaní zostúpiť nižšie ako sú oni a dať sa do ich služby.

Túto prítomnosť po boku našich bratov a sestier, ktorí žijú chudobu na miestach podobných Haiti, môžeme považovať za symbolické reprezentovanie nášho zmŕtvychvstalého Pána Ježiša. Povstáva z temnôt smrti a prináša nový život. Podobné skúsenosti sme získali v početných krajinách sveta, kde pôsobí Vincentská rodina. Na mnohých miestach by ľudia zostali bez nádeje a ani by ju nikdy nenašli bez nasledovníkov Ježiša Krista, ktorí evanjelizujú a slúžia chudobným. V situáciách podobných Haiti, kde pred očami mnohým zmizlo to, čo považovali za svoju istotu, zostáva prítomnosť pozorných a milujúcich osôb obetujúcich život v službe druhým znamením vzkriesenia, znamením nádeje a života.

Drahí bratia a sestry, prichádzam k záveru tejto úvahy, ktorú však v skutočnosti neukončím, lebo dúfam, že v nej budete pokračovať osobnou, ako aj spoločnou reflexiou pri komunitnej deľbe. K jadrú našej kresťanskej viery patrí aj určitá krehkosť, z ktorej sa rodí nový život. My, nasledovníci Ježiša Krista, vo vernosti jeho volaniu, si uvedomujeme vlastnú krehkosť i krehkosť iných a podporujeme nový život, a to nenásilím alebo chránením našej planéty. Svojou krehkosťou môžeme prinášať odpoveď na krehkosť sveta a celého stvorenia.

Náš Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, je Bohom života a lásky. Neustále nám vlieva túto lásku cez dar svojho zmŕtvychvstania, ktoré slávime ako vrchol pôstneho obdobia. Nikdy nezabudnime, že našou totožnosťou je Zmŕtvychvstanie. Sme ľuďmi zmŕtvychvstania a našou piesňou je Aleluja. Nechajme zaznieť túto pieseň a ako rodina spievajme spoločne so všetkými našimi bratmi a sestrami chudobnými.

Váš brat vo svätom Vincentovi,

G. Gregory Gay, CM
generálny predstaviteľ

Medzinárodnosť Spoločnosti

Dnes sa veľa hovorí o medzinárodnosti, pretože musíme povedať, že náš svet sa definuje ako „svetová dedina“, podľa výrazu veľkého špecialistu na komunikáciu, Maršála McLuhan. Veľký francúzsky teológ, Yves Congard /iv kongar/, často hovorieval: "*Mojou farnosťou je svet*". Toto hovorieval práve preto, aby zdôraznil, že v súčasnosti neexistuje bariéra pre komunikáciu alebo evanjelizáciu. Vďaka súčasným masmédiám je stále ľahšie konštatovať, že Spoločnosť je medzinárodná. S prekvapivou ľahkosťou obieha informácia po celom svete, napr. sestry Indonézskej provincie, keď chcú, môžu vedieť ako žijú a pôsobia sestry Argentínskej provincie. Sestry z Mozambiku môžu vedieť skoro okamžite, čo sa deje v talianskych provinciách a podobne. Všetky sestry môžu mať tie isté informácie. Nedávno sme videli, ako svet sledoval tragédiu zemetrasenia v Haiti. Skoro všetky provincie Spoločnosti mali veľmi obsírnú správu o ťažkostiach, starostiach a znepokojeniach sestier Haitskej provincie.

Spoločnosť je medzinárodná, situácie, ktoré prežíva, sú toho dôkazom. Môžeme podať niekoľko príkladov, máme medzinárodné komunity na miestach misií. Podobne, ako sa postupovalo na Haiti, skupiny sestier rôznych národností idú pomáhať na miesta, kde nastali katastrofy. Pri určitých službách, ako napr. pri migrantoch, sestry spolupracujú navzájom v rámci provincií. Staršie provincie vypomáhajú osobami a materiálom mladším provinciám. V rámci projektov solidarity existuje medzinárodná spolupráca. Spoločnosť podnecuje štúdium cudzieho jazyka kvôli komunikácii a pod. V celom tomto článku uvidíme, čo hovoria Konštitúcie o tejto realite týkajúcej sa určitým spôsobom všetkých provincií.

UNIVERZÁLNOŠŤ A MEDZINÁRODNOSŤ

Všetci vieme, že Cirkev sa zrodila s veľmi jasným univerzálnym zmyslom. Ježiš pred Nanebovstúpením povedal svojim apoštolom: *"Chodzte teda, učte všetky národy a krstíte ich v mene Otca i Syna i Duchu Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta"* (Mt 28, 19-20). Sv. Vincent chcel to isté pre Spoločnosť, ale nežil dost' dlho, aby mohol vidieť, ako jeho duchovné dcéry žijú na africkom, ázijskom a americkom kontinente. Vo svojej konferencii z 29. septembra 1655 im hovorí o disponibilite. Ide o všeobecnú, univerzálnu disponibilitu, pričom cituje viaceré miesta Francúzska, ale osobitne sa zastavuje pri Madagaskare. Nakoniec sa pýta skupiny sestier: *"Ste rozhodnuté ísť všade, bez výnimky?"*. Odpovedajú bez váhania: *"Áno, Otče"*¹.

Univerzálnosť je nie presne to isté, čo medzinárodnosť. Zaiste, majú spoločné prvky, ako napríklad zemepisné rozšírenie poza hranice miesta, kde sa zrodila určitá charizma, alebo je ním otvorený duch, ktorý podnecuje neuspokojiť sa so životom a službou v obmedzenom kruhu a zabudnutím na ostatných, ktorí trpia. Sv. Vincent porovnával tých, ktorí sa takto uspokojujú, k tzv. „slimákom s ulitou“, ktorí sú vždy zatvorení vo svojej ulite a starajú sa len o svoj malý svet“². Univerzálny duch je pravým opakom „slimačieho“ ducha.

Pozrime sa teraz na odlišnosti. Univerzálnosť si moc nevšíma rôzne kultúry, hľadá skôr na zemepisné rozšírenie. Možno povedať, že Spoločnosť sa stáva univerzálnou, keď je zastúpená na piatich kontinentoch a v mnohých krajinách s cieľom splniť jej dôvod bytia, ktorým je telesná a duchovná služba najchudobnejším. Univerzálnosť je jedným z najviditeľnejších dôsledkov misionárskej horlivosti skoro u všetkých zakladateľov. Je to prípad sv. Vincenta, to uvidíme neskôr. Veľmi naliehal na uniformitu pre zachovanie jednoty medzi rôznymi založenými skupinami na viacerých miestach, krajoch a krajinách. Viete dobre, že na nových miestach sestry žili charizmu tak, ako boli zaužívané zvyky v Materskom dome. Vtedajšia teológia a cirkevná disciplína naliehali veľmi na tejto forme jednoty, ktorú považovali za veľký dôkaz vernosti charizme.

¹ Coste X s. 117, Konferencia z 29. 9. 1655 o vysvetľovaní Všeobecných pravidiel.

² Coste XII s. 93, Konferencia zo 6. 12. 1658 o cielei Misijnej spoločnosti.

Dnes sa hovorí o medzinárodnosti viac ako o univerzálnosti. Zloženie slova „medzi“ /inter/ a „národ“ nám už naznačuje, že ide o činnosť, istý dynamizmus, ktorý pochádza z faktu, že Spoločnosť je zastúpená v krajinách alebo národoch, ktoré sú odlišné od tej, kde sa zrodila. Spoločnosť je medzinárodná, t. j., že sa zakorenila v rôznych kultúrach. Tieto kultúry sú ovplyvnené Spoločnosťou a aj ony majú vplyv na ňu a obohacujú ju v dôležitých aspektoch, ako napr. vo formácii, v štýle života, misii a štruktúrach. Povedzme, že univerzálnosť je zemepisný fakt, ktorý možno ľahko overiť. Naproti tomu medzinárodnosť je odhodlanie prijať dôsledky života v krajine, ktorá je odlišná od pôvodnej, viesť dialóg s ďalšími kultúrami tam, kde pôsobí Spoločnosť.

Medzinárodnosť nás upovedomuje o množstve hodnôt, ktoré existujú vo všetkých kultúrach a o "*semene Slova*", ktoré možno nájsť medzi všetkými ľuďmi, podľa výrazu dekrétu *Ad gentes*³. Ako nastalo uvedomenie tohto faktu? Musíme hovoriť o zbiehavých faktoroch, napr. keď zjídeme do dejín, nájdeme fenomén odstraňovania kolónií. /zrušenie koloniálneho panstva/. Rozvinul sa po 2. svetovej vojne. Jeho následkom bolo veľmi silné uvedomenie si kultúrnej identity a práva národov na zachovanie tejto identity. Nedávno vytvorila globalizácia pocit, že existuje len jeden svet, jedna kultúra, ale nepodarilo sa odstrániť to, čo je miestne, malé, partikulárne. Nastal pravý opak, tento univerzálny fenomén vyzdvihol to, čo je miestne alebo národné a zachoval to. Ďalšie fenomény, ako vlna turizmu a migrácia premenili postupne tvárnosť krajín, miestnych cirkví a rehoľných kongregácií. Toto spôsobilo vedomie nemajúce obdobu, hodnôt, kultúr a kultúrnej rozmanitosti.

Všetky tieto udalosti, spoločenské cítenie a zároveň fenomén straty viery alebo nevera a sekularizmu tzv. „prvého sveta“ poznačili Katolícku cirkev a jednotlivé rehoľné kongregácie. Napríklad v Cirkvi badať akoby sa Európa sťahovala na iné kontinenty. Mladé miestne cirkvi sa stávajú väčšie. Do tohto kontextu sa zaraďuje inkulturácia viery, v dialógu medzi vierou a kultúrou a v evanjelizačnom poslaní Cirkvi⁴. Kongregácie prežívajú ten istý fenomén: zóny rastu sa premiestnili zo severu na juh a zo západu na východ. Na severe sa začali objavovať povolania z druhej migračnej generácie, a to

³ porov. II. Vatikánsky koncil, dekrét *Ad gentes*, č. 15.

⁴ porov. *Cirkev v Európe*, č. 58-59; *Cirkev v Amerike*, č. 70.

uprostred veľkej krízy povolání. Krajiny, ktoré boli kedysi „misijnými krajinami“, začínajú byť teraz misionárskymi krajinami. Cirkev a aj Spoločnosť sú už menej európske a viac medzinárodné.

MEDZINÁRODNOSŤ SPOLOČNOSTI PODĽA KONŠTITÚCIÍ

Nevyhnute musíme vychádzať z Konštitúcie 6: *"Spoločnosť je medzinárodná. Jej charizmu v rôznych kultúrach a rozličných krajinách sveta stelesňuje a zviditeľňuje: spôsob života, členky, organizácia a reprezentácia, spoločenstvo sestier, spolupráca a deľba medzi provinciami"*. Konštitúcie presahujú čisto zemepisný koncept medzinárodnosti a zároveň sa nalaďujú na tú istú vlnu spoločenského a cirkevného hnutia, ktoré vníma bohatstvo rôznych kultúr. Konštitúcie vyjadrujú schopnosť charizmy inkulturovať sa prejavíť sa cez kultúry. *"Charizma je stelesnená"* znamená, že sestry sú schopné žiť charizmu, každá v jej príslušnom kultúrnom kontexte. *"Charizma sa zviditeľňuje... v rôznych kultúrach a rozličných krajinách"* znamená, že sestry nájdu prostriedky a spôsoby, ako vyjadriť charizmu podľa ich kultúr. Medzinárodnosť nie je nejaký náhly zázrak. Je výsledkom ochoty, vôle, túžby, úvahy, rozlišovania a zodpovednosti mnohých dcér kresťanskej lásky, ktoré sa usilujú čo možno najlepšie spojiť oba póly: vincentiskú charizmu a ich kultúru.

V žiadnom prípade si nemyslíme, že medzinárodnosť môže zničiť jednotu. Medzinárodnosť sa usiluje o jednotu Spoločnosti, avšak parametre sa zmenili: z jednoty, ktorá bola kedysi chápaná ako uniformita, sme v súčasnosti prešli k *"jednote s úctou k rôznosti"* (K. 61). Ide o jednotu stvárnenú z farieb, odtieňov a bohatstva. Preto medzinárodnosť vedie k spojeniu a jednote. Toto spojenie – komúnia sa rodí z túžby zdieľať charizmu, mať účasť na tej istej spiritualite a spolupracovať v službe alebo na viac-menej spoločných projektoch. Presne o tomto hovorí K. 6, ktorú práve rozvádza. Vďaka deľbe v smere jednoty sa mladé provincie poučujú múdrosťou starších provincií a opačne, staršie provincie získavajú mladistvú vitalitu vďaka kontaktom s mladšími provinciami. Niet pochyb, že táto výmena darov obohacuje medzinárodné spoločenstvo a zároveň prispieva k jednote a komúnii. Vieme dobre, že účasť na živote spája ešte viac.

Povedali sme si, že medzinárodnosť sa usiluje o jednotu, ale v rozdielnosti. To ako by sme povedali, že Spoločnosť je jedna, ale sa stelesňuje v rozmanitých kultúrach. Čo to znamená? Určite sme všetci

mali možnosť byť účastní na eucharistických slávnostiach, kde ľudia spievajú, tancujú alebo robia podľa zvykov miestnej cirkvi. Je to inkulturácia? Mohli by sme lepšie povedať, že je to inkulturovaná liturgia. Inkulturácia ide ďalej, týka sa života vo všetkých jej formách: misia, komunitný život, formácia a správa. Inkulturácia má zasahovať do všetkých týchto aspektov. Konštitúcie to vyjadrujú nielen v jednom či dvoch konkrétnych článkoch, ale vo viacerých, ktoré sú v jednotlivých kapitolách, napríklad K. 19a uvádza, že *"Dcéry kresťanskej lásky, dcéry Cirkvi, vyjadrujú svoju vieru podľa vlastnej kultúry a slávia ju v liturgii, ktorá je prameňom duchovného života"*. Štatút 14 dopĺňa toto pozvanie k inkulturácii duchovného života slovami: *"Dcéry kresťanskej lásky šíria mariánsku úctu. Snažia sa ju inkulturovať pomocou jednoduchých prostriedkov, akým je aj Zázračná medaila..."*. Tri články sa týkajú služby chudobným (K. 24c, 25c et Š. 8f) a nabádajú k pozornosti *"voči sociálno-kultúrnym a sociálno-politickým situáciám národov"* a k rešpektovaniu kultúr: *"Sestry rešpektujú rôzne náboženstvá a kultúry..."*. Označenia o inkulturovanej a rešpektujúcej službe a práci nemôžu byť jasnejšie. Aj pri počiatkovej a stálej formácii nachádzame veľmi zaujímavé spojenie: (Formácia) *"Berie do úvahy medzinárodný charakter Spoločnosti, požiadavky inkulturácie a napredovanie každej osoby"* (K. 53).

Medzinárodnosť má tiež účinky na organizáciu a správu Spoločnosti. Bolo potrebné, aby sa štruktúry správy prispôbili tejto myšlienke medzinárodnosti. Keby nenastali v správe, medzinárodnosť by bola len obyčajným ideálom, bez výsledkov. Veď keď sa myšlienky nezrealizujú, zostávajú akoby sťahovavými vtákmi. Aké boli účinky medzinárodnosti na správu Spoločnosti? Vznikli nové štruktúry, iné sa zmenili, napríklad, ako uvádza K. 71a, súčasné zloženie generálnej rady *"vyjadruje medzinárodný charakter Spoločnosti a udržiava jej jednotu"*. V rade sú zastúpené všetky kontinenty a veľká časť kultúr, v ktorých žije Spoločnosť. Už asi tridsať rokov sa vizitátorky a provinciálne rady schádzajú na stretnutia na národnej, oblastnej alebo kontinentálnej rovine. Tieto štruktúry pomáhajú udržiavať rovnováhu medzi jednotou a medzinárodnosťou, medzi celkom a miestnou rovinou (porov. Š. 43). Keby sa táto rovnováha nakláňala k jednému, či druhému pólu, skutočná medzinárodnosť by stratila na svojej povahe. Potrebná je rovnováha navrhovaná heslom pre medzinárodnosť: *"jednota v rozdielnosti"*. Keď sa príliš nalieha na tom,

čo je spoločné, nezohľadňuje sa to, čo je odlišné, rozmanité. Keď sa zase príliš zdôrazňuje odlišnosť, napokon sa odstráni jednota.

Ďalším príkladom, ktorý dobre zodpovedá požiadavkám medzinárodnosti, je subsidiarita a dôležitosť daná rôznym orgánom rozhodovania (porov. K. 31b; Š. 61). Rôzne plány (provinciálny a miestny), provinciálne normy, provinciálne smernice a plány formácie sú prostriedky uznávané Konštitúciami pre zaistenie inkulturácie (porov. Š. 3c, 4, 5, 62). Tieto prostriedky samé o sebe nezaručujú inkulturáciu charizmy v presne určenej krajine, preto je treba používať ich primeraným spôsobom.

POVOLANÉ VZRASTAŤ V MEDZINÁRODNOSTI

Na prvý pohľad si môžeme myslieť opak, ale tento predmet sa týka všetkých dcér kresťanskej lásky. Sociológovia hovoria, že odôvodnenie pochádza z nášho stále mnohokultúrnejšieho sveta. Keď sa zahľadíme na naše mestá, konštatujeme, že sa mení ich fyziognómia. Stále viac v nich vidíme kultúrne rozmanité skupiny. Globalizácia, medzinárodné migrácie, mobilita a turistika sú toho hlavnými príčinami. Je ich omnoho viac, ale zaujímajú nás menej, pretože ostatné sú druhotnými príčinami.

Toto by stačilo na to, aby sme chápali aktuálnosť témy. Chcel by som však hovoriť o troch veľmi odlišných situáciách, ktoré nás nabádajú, aby sme sa zastavili a uvažovali o tejto téme. Stavajú do popredia dcéry kresťanskej lásky a osvetľujú náš predmet. V prvom rade ide o to, čo nazývame „medzinárodné komunity“. Sú utvorené zo sestier z dvoch alebo viacerých krajín a odlišných kultúr žijúcich spoločne. Dobrým príkladom toho je Materský dom. V tejto dobe, napríklad, v ňom žijú sestry 27-ich národností. Týmito príkladmi nechcem idealizovať medzinárodnosť, pretože vieme alebo si predstavujeme ťažkosti, ktoré môžu vyplývať z medzinárodnej komunity. Ale keď sa oprieme o viaceré svedectvá, môžeme tvrdiť, že rozmanitosť a medzinárodnosť sú viac darom ako problémom. "*Akceptujme odlišnosti ako obohatenie*", odvážne uvádza Dokument nedávneho generálneho zhromaždenia⁵. Rozmanitosť je pekná, keď prispieva k vytváraniu spojenia, komúnie. Môžem dokonca povedať, že je božská, keď nezabúdam, že Boh je jeden a v Bohu sú tri Božské

⁵ Dokument medzi Zhromaždeniami 2009-2015, *Nechajme sa pretvárať Duchom Svätým*, s. 21

osoby. V každom prípade, skutočná medzinárodnosť nespočíva vo fakte, že viaceré osoby z rôznych krajín sú zidené pod jednou strechou, nejde to len tak samo od seba. Vyžaduje si to úsilie od všetkých sestier, ktoré tvoria komunitu, aby sa dopracovali k integrácii kultúr. Výsledok tohto úsilia umožní, že odlišné kultúry sa budú navzájom dopĺňať, odlišnosti už nebudú prekážkou komunitného života alebo služby chudobným.

Druhá situácia je tzv. multikultúrna. Nachádzame ju v krajinách západnej Európy, v USA a v niektorých krajinách južnej Ameriky. V týchto prostrediach sú mnohé komunity DKL v kontakte s chudobnými a pôsobia pri tých, ktorí sú zasiahnutí globalizáciou a migráciou. Čo robiť pre všetkých týchto ľudí poznačených chudobou a ktorí sa nachádzajú ďaleko od svojej vlasti, kultúry a rodiny? Dcéry kresťanskej lásky odpovedajú na tento nový druh chudoby dielami prispôbenými ich potrebám. Tu je vhodné položiť si nasledujúcu otázku: Čo môže predstavovať Spoločnosť pre túto kategóriu ľudí? Zdá sa mi, že zo strany komunit a sestier, ktoré sú v kontakte s migrujúcim obyvateľstvom alebo ľuďmi inej mentality, aby boli mnohokultúrne. Budú nimi, keď v ich dielach a konkrétnych službách budú rešpektovať rozmanité kultúry, keď budú mať dobré vzťahy s tými, ktorí sú odlišní, keď sú znamením, že Božie kráľovstvo je pre všetkých bez výnimky, počnúc najchudobnejšími.

Tretia situácia, ktorá uľahčuje život „medzinárodnosti“, existuje pri rôznych stretnutiach organizovaných v Materskom dome, počnúc generálnym zhromaždením až po rôzne komisie, formačné stretnutia a každoročné medzinárodné sesie a exercície. To isté možno povedať o ďalších formačných stretnutiach na oblastnej alebo kontinentálnej rovine, ako to radí Štatút 43. Sestry, ktoré sa ich zúčastňujú po prvýkrát, oslovuje del'ba multikultúrneho bohatstva a vnímajú odlišné cítenie sestier iných kontinentov, ale i zmysel pre medzinárodnosť Spoločnosti. Uvedomujú si, že je potrebné pripraviť sa na stretnutie odlišných mentalít, nových zdrojov a pestrosť kultúr.

Tri spomínané situácie poukazujú na to, že téma medzinárodnosti nie je veľmi cudzia nášmu životu. Pre mnohé dcéry kresťanskej lásky je to každodenná realita, ktorú žijú či už v ich komunite, službe, alebo v oboch póloch. Pozrime sa teraz na dve nutné podmienky pre život s medzinárodným cítením:

Duch otvorenosti, ktorý presahuje osobnú kultúru

Sv. Vincent mal univerzálne zmýšľanie. Pripomeňme si jeho prirovnanie k „slimákom s ulitou“. Nielen jeho zmýšľanie je univerzálne, ale i diela. V roku 1631, v Ríme sv. Vincent otvoril dom, aby uľahčil všetky záležitosti, ktoré bolo treba riešiť v Paríži. Približne v tom istom čase sa mu podarilo vyslať kňazov a bratov Misijnej spoločnosti do Írska. V r. 1650 žiadal od Kongregácie pre šírenie viery (Posvätná kongregácia „Propaganda Fide“) otvorenie domov, aby mohol poslať skupinu misionárov do Škótska, na ostrovy Hebridy a Orkneje. Približne za dvadsať rokov sa misionárom podarilo evanjelizovať všetky tieto územia. Svojich misionárov poslal aj do európskej krajiny: do Poľska a nechýbalo veľa, a bolo by sa mu podarilo poslať misionárov do Švédska. Sv. Vincent sa na trikrát pokúšal založiť domy v Španielsku, v troch odlišných diecézach. Napriek jeho snahe a túžbe, nebola to ešte vhodná chvíľa. V r. 1643 navrhol Svätej Stolici poslať misionárov do Arábie⁶, ale ani táto misia sa neuskutočnila. V r. 1656 odporučil misionárov do Libanonu, neskoršie do Brazílie a Kanady. Ale ani jeden z týchto spomínaných plánov sa neuskutočnil, nepoznáme dôvody. Na Madagaskar sa mu napokon podarilo poslať misionárov, napriek zdanlivej nemožnosti kvôli ťažkostiam vo vzdialenosti a prispôsobovaní⁷.

Máme dostatočné informácie, aby sme mohli vyvodiť záver, že sv. Vincent mal univerzálne zmýšľanie a usiloval sa o univerzálnosť. Ak Spoločnosť vytvorila mnohé diela v službe chudobným (školy, nemocnice, farnosti, deti, galejníci, ranení na bojiskách, mentálne chorí, starci a ďalší...) a ak začala pôsobiť za hranicami Francúzska, bolo to vďaka jeho mobilite a disponibilite. V tom čase nebolo veľa dcér kresťanskej lásky, ale boli disponované a dokázali sa veľmi rýchlo presťahovať, napriek vtedajším ťažkostiam komunikačných prostriedkov. Chápeme, prečo sv. Vincent naliehal na disponibilite, pretože išlo o cieľ Spoločnosti, veď sa zrodila, aby išla tam, kde boli chudobní. Táto starosť ho viedla k utvoreniu univerzálnej Spoločnosti: *"Takto sa máte správať, aby ste boli dobrými dcérami kresťanskej lásky a išli tam, kde bude chcieť Boh, ak do Afriky, tak do Afriky, alebo*

⁶ Coste III s. 380, List sv. Vincenta pre P. René Almerasa, október 1648.

⁷ Coste III s. 545 až 577, List P. Charles Nacqart, kňaza MS pre sv. Vincenta z 5. 2. 1650

*k vojsku, do Indie, kde vás práve žiadajú. Ste dcéry kresťanskej lásky, je treba tam ísť*⁸.

V súčasnosti je stále potrebné mať ducha otvorenosti, disponibilitu a mobilitu, ktoré chcel sv. Vincent, aby Spoločnosť mohla naďalej zostať misionárska (porov. K. 25a-b) a aby sa rozvinula medzinárodnosť. Vďaka medzinárodnému cíteniu nám duch otvorenosti umožní prekonať predsudky, ktoré často zabraňujú spoznať hodnoty iných kultúr. Sme tak preniknutí a identifikovaní tým, čím bola a je naša kultúra (zvyky, obyčaje, idey, citlivosť k určitým faktom, určité situácie a pod.), že je nám ťažké predstaviť si iné spôsoby reakcií na našu realitu, hoci sú tiež platné ako tie naše. Ak nevieme relativizovať náš spôsob konania alebo pohľadu na veci, potom je ťažké zjednotiť sa v tom, čo je dobré v iných mentalitách. „Etno-centrizmus“ sa usiluje uprednostňovať spoločenskú skupinu, ku ktorej patríme a robiť z nej jediný vzor, podľa ktorého sa treba riadiť. Toto môže byť prekážkou pre pravú medzinárodnú komúniu. Vieme, že dnes nikto vedome neobhajuje svoje stanoviská, ale tieto idey môžu vládnuť v ovzduší a nevedomky nás ovládať. Majú vplyv na našu viacmenej veľkú, či malú schopnosť otvoriť sa voči druhým kultúram. Keď budeme pozorne bdieť na náš odpor prijať to, čo je u druhého to najlepšie, potom budeme vedieť vytvárať mosty a utkávať medzinárodnú komúniu.

Inými slovami, mať otvoreného ducha v medzinárodnom kontexte znamená rozvíjať kultúrny vnem pre prijatie odlišností ako obohatenia. Toto predpokladá určité podmienky, ako nemať strach z neznáma, vedieť relativizovať naše spôsoby konania a správania voči druhým. V medzinárodnosti citlivosť ku kultúram a prijatie odlišností môžu byť považované za skutočné prejavy lásky, novou verziou biblického prikázania lásky.

Formácia otvára ducha pre pravý význam medzinárodnosti

Skutočným cieľom formácie je pomôcť sestram rásť v ich identite dcér kresťanskej lásky v súčasnom svete a Cirkvi. Vo formácii sa učíme odlišovať to, čo je v charizme podstatné od toho, čo je historickým alebo kultúrnym prejavom tejto charizmy. V povolani nemá všetko rovnakú dôležitosť, sú v ňom podstatné prvky a ďalšie,

⁸ Coste X s. 128, Konf. sv. Vincenta pre prvé sestry o ciele Spoločnosti, 18. 10. 1655.

relatívnejšie, ktoré sa môžu vyjadriť odlišným spôsobom. Keď sa naučíme robiť rozdiel, môžeme žiť bez problémov princíp „jednoty v rozdielnosti“, o ktorom hovorí K. 61 a ktorá je skutočným centrom autentickej medzinárodnosti.

Formáciou sa osoba a komunita stávajú schopnými uvažovať, rozlišovať a spoznávať hodnoty a protihodnoty ich kultúry a iných kultúr. Je potrebné odlišovať to, čo možno prijať a čo máme odmietat'. Vidieť dobré aspekty niektorej kultúry, ako i zlé aspekty, aby sme pochopili pravý zmysel medzinárodnosti. Potrebujeme vedieť si utvárať istý úsudok, rozlišovanie a mať správnu rovnováhu. Tieto kvality sa rozvíjajú správnym osvojovaním si vinčentskej spirituality.

V jednotlivých etapách formácie, vrátane permanentnej, musíme zvažovať medzinárodný význam, bdieť nad otvorenosťou voči ostatným kultúram, rozlišovať podstatné od druhotného a pomáhať chápať, že charisma sa môže vyjadrovať odlišnými spôsobmi. Toto uvádza aj K. 53: "*Formácia... berie do úvahy medzinárodný charakter Spoločnosti, požiadavky inkulturácie a napredovanie každej osoby*". Dcéry kresťanskej lásky sú „občiankami sveta“, hoci Prozreteľnosť od nich žiada službu len na miestnej rovine. Spôsoby prekračovania hraníc sú rôzne: vyrovnaným rešpektovaním všetkých kultúr, počnúc vlastnou, bez toho, aby sme sa nechali uchvátiť niektorou. Do tohto kontextu medzinárodnosti môžeme zaradiť i pozvanie oboch posledných generálnych zhromaždení k štúdiu cudzieho jazyku. Bezpochyby je to dobrý prostriedok, ako sa prispôbiť k životu v medzinárodnej komunite, nadviazať vzťahy s ďalšími kultúrami a hlbšie využiť medzinárodné stretnutia.

P. Javier ÁLVAREZ
generálny direktor

§

Súčasný
výzvy

DNES S NAŠIMI ZAKLADATEĽMI

PRIPOMIENKA TÝCHTO POSLEDNÝCH TROCH ROKOV

V Ozvenách Spoločnosti uvádzame už tretí rok rubriku nazvanú «*Súčasný výzvy*».

V roku **2007** mala táto rubrika za cieľ prezentovať úvahy týkajúce sa **nových druhov chudoby**, ktoré oslovujú Spoločnosť.

V rokoch **2008** a **2009** bola rubrika zameraná na podporu poznania **inovačných služieb**, ktoré konajú dcéry kresťanskej lásky ako odpoveď na súčasný nové výzvy a tiež pre prípravu témy Generálneho zhromaždenia 2009. Svedectvá, ktorých názvy tu uvádzame, nám priblížili tvorivé a odvážne postupy svedčiace o starosti Spoločnosti stále lepšie slúžiť chudobným, všetkým chudobným a všade:

- *Provincia Los Altos Hills (Kalifornia)*: Služiť väzňom tvorivo a súciteľne (s. Christina Maggi)
- *Provincia Albany*: Medzinárodný výbor DKL v boji proti obchodovaniu s ľuďmi (s. Donna Franklin a s. Joanne Dress)
- *Provincia India - Sever*: Vedenie mladých žien z kmeňov k zodpovednosti (s. Rosalie Palayoor)
- *Filipínska provincia*: Služba rodinám migrantov v ich rodnej krajine (s. Maria Teresa Mueda a s. Teresita Laguna)
- *Vietnamská provincia*: Spôsob služby DKL v Centre Mai-Hoa pre chorých na AIDS (s. Tue Linh)
- *Chelminská provincia*: Misia v Kazachstane (Sestry misie v Kazachstane)
- *Krakovská provincia*: Misia v Balte, Ukrajina (Sestry misie v Balte)

- *Austrálska provincia, Ostrovy Fidži a Cookove ostrovy*: Umelecký ateliér centra Hutt Street v Adelaide (s. Gwen Tamlyn)
- *Rakúska provincia*: Nepotrebuje ľudí, ktorí stavajú mosty, ale mosty (s. Roswitha Bauer)
- *Sardínska provincia*: V službe jedného z otroctiev nového tisícročia (s. Ignácia Miscali).

NA ĎALŠIE TRI ROKY

Vzhľadom k dynamizmu, ktorý bol vzbudený vďaka týmto skúsenostiam publikovaných v článkoch, si prajeme pokračovať a podnecovať misionárske nadšenie v spojení s Dokumentom na obdobie medzi Zhromaždeniami 2009-2015. Okrem toho, počas tohto Jubilejného roku budú tieto zdieľania privilegovaným prostriedkom prezentácie, ako sv. Vincent a sv. Lujza zostávajú medzi nami naďalej živí.

Budeme pokračovať v rubrike «*Súčasný výzvy*», ale začneme novú kapitolu, a tak budeme pokračovať v písaní posvätných dejín Spoločnosti a chudobných.

V tejto novej kapitole s názvom «*Dnes so Zakladateľmi*» budú uvádzané svedectvá z rôznych provincií a budú mať za cieľ vyzdvihnúť apoštolské nadšenie komunít, v ktorých sestry spoločne uvažujú, ako odpovedať na rozmanité potreby chudobných. Hoci komunita plní rôzne druhy služby, nové, či tradičnejšie, všetky si vyžadujú osobný záväzok, ale sú aj misiou celej komunity.

Svedectvo sily služby chudobným prežívanej v komunite nám pomôže hľadať na súčasný kultúrny vývoj nielen výrazmi krízy a straty hodnôt, ale taktiež spoznať v nich znamenia, ako koná a je v nich prítomný Boh.

Je žiaduce, aby články tejto kapitoly odrážali ducha K. 16b:

- *Ako ich služba živí ich kontempláciu a dáva zmysel ich spoločnému životu?*
- *Ako ich vzťah k Bohu a spoločný sesterský život neustále oduševňujú ich apoštolskú činnosť?*

Koordináčna komisia

Provincia Madagaskar

Projekt rekonštrukcie studní a cisterien v polo púštnom kraji na juhu Madagaskaru

PREZENTÁCIA

Misia dcér kresťanskej lásky na Madagaskare sa vpisuje do pekných dejín Spoločnosti na veľkom ostrove. 22. marca 1648 oznámil sv. Vincent P. Karolovi Nacquart /nakar/ správu o poslaní na Madagaskar: *«Hľa, Pán nuncius vybral Spoločnosť, aby slúžila Bohu na ostrove svätého Vavrinca... A Spoločnosť zhliadla na Vás ako na najlepšiu hostiu, ktorú má, aby ňou uctila nášho najvyššieho Stvoriteľa a poslúžila mu»*. (Coste III, 278).

Sv. Vincent súhlasil, že pošle dvoch svojich najlepších kňazov Misijnej spoločnosti, ktorí budú sprevádzať skupinu obchodníkov pri ich expedícii. Považoval to za vnuknutie Božej prozreteľnosti a videl ďaleko dopredu; chápal, že Boh od nich žiada, aby zanesli svetlo viery na náš ďaleký ostrov.

Prví misionári sa stretli s obrovskými ťažkosťami. Počas 25 rokov sa namáhali a Vincent nad nimi žasol: *«Prosme Boha, aby dal Spoločnosti tohto ducha a také srdce, ktoré nás bude pobádať ísť všade... a usilovať sa o obrátenie chudobných národov»* (Coste XI, 291).

Lazaristi neváhali a chceli, aby prišli aj dcéry kresťanskej lásky. Sv. Vincent predniesol túto žiadosť 29. septembra 1655 počas konferencie: *«Z Madagaskaru nás naši páni prosia, či by sme im neposlali dcéry kresťanskej lásky, aby im pomáhali pritiahnúť duše. Preto sa pripravte na to. Je ďaleko na 4500 míľ a cesta trvá 6 mesiacov. Drahé sestry, hovorím vám to preto, aby ste videli, aké má*

Boh s vami zámeý. Pripravte sa teda, drahé dcéry a obetujte sa Bohu, aby ste mohli ísť tam, kde sa mu bude páčiť» (Coste X, 117).

Sv. Lujza de Marillac a prvé sestry oživované tým istým misionárskym duchom boli nadšené z odchodu lazaristov na Madagaskar. Lujza napísala: *«Väčšina našich sestier by chcela, aby loď na Madagaskar neodplávala bez nich»* (Duchovné spisy, 581).

Ale až 7. apríla 1897 prišli prvé štyri dcéry kresťanskej lásky spolu so štyrmi dievčatami do Fort Dauphin /for dof/, na juh ostrova. Pred nimi došli lazaristi, ktorým bola zverená funkcia apoštolského vikariátu na juhu.

Tieto sestry dobre poznali odporúčania, ktoré napísal sv. Vincent P. Nacquartovi: *«Potrebujete takú veľkú vieru, ako mal Abrahám, veľkú lásku svätého Pavla, ale i čnosti veľkého svätca Františka Xaverského, a to horlivosť, trpezlivosť, úctivosť, chudobu, starostlivosť, diskretnosť, mravnú bezúhonnosť a veľkú túžbu stráviť sa celkom pre Boha»* (Coste III, 279). S týmito «zbraňami» sa venovali rôznym službám *«slúžiac chudobným telesne a duchovne»* (Coste IX, 593). Duch Svätý žil v nich a konal cez nich. Tieto prvé sestry dali zrod Spoločnosti na Madagaskare. Za nimi nasledovali mnohé ďalšie!

V súčasnosti v provincii pokračujeme v diele humanizácie a evanjelizácie, ktorú začali naše predchodkyne. Kiež by nám Duch Svätý vliaval odvážnu vieru, aby sme vychádzali v ústrety chudobným, ktorí očakávajú odpoveď lásky, ako slepec z evanjelia čakal na pomoc pri jazere Betsata (Jn 5, 1-18). Kiež by nám Duch svätý udelil takú vynaliezavú šľachetnosť a obetavosť pri najchudobnejších, aby každá z nás bola pre nich *«viditeľným anjelom strážnym, otcom i matkou...»* oživované túžbou *«urobiť z nich Božích priateľov»* (Coste IX, 6 a 21).

V rámci Jubilea 350. výročia smrti Zakladateľov sa tešíme, že sa môžeme podeliť o naše misionárske skúsenosti v kraji Tsihombe, na juhu Madagaskaru. Sv. Vincent nie je neznámy na juhu krajiny vďaka prvým misionárom, ktorí pôsobili prevažne v tejto časti ostrovej krajiny.

Tento kraj leží v južnej provincii Tuléar, patrí do diecézy Fort-Dauphin, asi 250 km od tohto mesta. Rozloha kraja je 2849 km² a žije tu 16 238 obyvateľov. Prevažne sa živia poľnohospodárstvom a chovom dobytká a kôz. Je to polo púštny kraj, ktorý trpí na následky sucha, čo je najväčšia osudovosť tejto časti ostrova. Prístup k vode je

odjakživa mimoriadne ťažký čo do kvality ako i kvantity a to spôsobuje chronický hlad.

NAŠA MISIA

V r. 1944 nastal v tomto kraji veľký hlad a francúzsky administrátor s miestnym oprávnením povolal dcéry kresťanskej lásky, aby prišli na pomoc tomuto ťažko skúšanému obyvateľstvu.

Obyvatelia tohto zovretého a opusteného kraja sú už oddávna obeťami nezáujmu verejných úradov. Navyše vzdialenosť od hlavného mesta, teda od centier rozhodovaní, spôsobuje ešte viac ich izoláciu a chudobu. Avšak napriek prírodným katastrofám a zanedbania zo strany vrchností, stále dokazujú o veľkej odolnosti a vytrvalej húževnatosti, sú pripravení čeliť tým najťažším situáciám. V nádeji, že bude dobrá úroda, sejú 5 až 6-krát za rok, len čo zaprší.

Toto nám pripomínajú slová sv. Vincenta: *«Medzi nimi, týmito chudobnými ľuďmi sa uchováva pravá nábožnosť, živá viera. Jednoducho veria, neskúmajú, podriaďujú sa príkazom, trpezlivo znášajú krajnú núdzu dovtedy a tak, ako sa páči Bohu, jedny následky vojny, iní zase celodennú lopotu v páľave slnka»* (Coste, XI, 200).

Dcéry kresťanskej lásky praktizujú vinčenskú charizmu v okrese Tsihombe od roku 1970.

Dnes v tejto komunite pôsobí 7 sestier. Zabezpečujeme rôzne druhy služby v pastoračnej a sociálno-výchovnej oblasti, na vidieku ako i v meste. Venujeme stálu pozornosť rastu osoby vo všetkých dimenziách jej bytia, pokúšame sa odpovedať na ľudské a duchovné potreby osôb a celých skupín, a to vo svetle evanjelia, hlavne 25. kapitoly Matúšovho evanjelia, s úsilím *«zachytiť srdcia»* starostlivosťou o ich telá (Coste X, 336).

Všade a zakaždým, keď sa stretávame s obyvateľmi dedín pri našich podomových službách alebo návštevách pri obchôdzke krajom, stále počujeme ten istý nárek a výzvu: *«Vonjeo!!! fa marandrano izahay, kere izahay»*, t. j. *«SOS!!! Zomierame od smädu, sme hladní!»*.

Voda je naozaj jedným z ich každodenných bojov o prežitie, podobne ako kus chleba alebo miska ryže. Vyriešiť problém vody znamená sčasti vyriešiť problém hladu. Naposledy sa vláda pokúšala o riešenie tejto situácie v roku 1903.

Od príchodu sestier na Madagaskar sme spoznali množstvo problémov vyplývajúcich z nedostatku vody. Dospelí musia niekedy prejsť viac ako 20 km pešo, aby priniesli vodu a na jej prenos niet inej možnosti ako kára, alebo v horšom prípade, vedro nesené na hlave. Deti často nemôžu ísť do školy, lebo musia pomáhať svojim rodičom priniesť vodu.

Misionári najskôr pomáhali obyvateľstvu vyhlíbiť studne alebo zriadiť tzv. „impluvium“, t. j. cisternu na niektorých miestach, kde niet pitnej vody. Napriek tomu, existencia týchto studní a cisterien (vyhlíbená nádrž na zachytávanie dažďovej vody), nevyriešila problém prívodu vody, pretože sú účinné, len keď prší. A tak problém pretrváva. Za istý čas, aby mohli sestry zodpovedať na túto vitálnu potrebu, pustili sa do pravidelného prinášania vody dedinčanom. Nakupovali ju a privážali do každej cisterny. Ale toto nestačilo a bolo to nákladné.

Bolo potrebné nájsť iné primerané a trváce riešenia, aby dedinčania mali prístup k vode stále, zvlášť v období sucha. Pre našu výzvu to bola výzva k zdôrazneniu tohto stáleho druhu chudoby, ktorá trápila všetkých obyvateľov. Spoločne sme dlho uvažovali. Boli sme si vedomé, že zvyčajne rozhodnutie hľadať nové cesty nemôže byť nanútené zhora alebo zvonku. Pokúsili sme sa teda spoznať s celou provinciou, ako pomôcť dedinčanom, aby boli viac činiteľmi v tomto hľadaní vody a aby sa stali tvorcami vlastného rozvoja.

Prvou etapou k tejto hlbokoj zmene bola milosť tzv. **kampane scitlivenia**. Viedla ju jedna sestra, sociálna asistentka.

Následne sme sa spoločne pokúsili **nájsť miestnych účastníkov** a zmobilizovať ich, aby spoznali trvalé riešenie na tento trýznivý problém vody.

Našu činnosť sme začali v siedmich rôznych obciach. Za podpory osôb tzv. „zdrojov“ každej obce boli zrealizované **opravné práce**.

Potom sme utvorili **správnu komisiu**, ktorá bdela nad pravidelným prívodom vody. Motivovaní dedinčania sa ujali iniciatívy, že sami budú spravovať vodnú rezerváciu. Investovali sa do zlepšenia funkčného systému.

Tento nový spôsob konania poznačil dôležitú etapu oslobodenia občanov. Umožnil im dôverovať v ich vlastné schopnosti a vzbudiť v nich túžbu ísť vpred. Postupne sa zrodila nová forma blízkosti medzi dedinčanmi a sestrami komunity. Pri diskusiách sa ľudia ľahšie ujímali slova a vyjadrovali svoje potreby. Takto nedostatok vody odhalil ďalší, omnoho hlbší problém, a to ten, že niektoré tradičné zvyky sú prekážkou pri pestovaní a chove dobytku. A tak z tohto projektu opráv studní a vrtov vznikli ďalšie rozvojové činnosti.

Obyvatelia viacerých dedín sa zišli a analyzovali ich situáciu chudoby, pričom spoznali, že je spojená s ich tradičných ponímaním chovu kôz a zebu. Prichádzalo sa na to, že zvieratá boli zabíjané nie pre zaistenie živobytia dedinčanov, ale len pre uctenie si zosnulých. Podľa váženosti zosnulého bol zabitý viac-menej väčší, či menší počet zvierat a ich hlavy boli vystavené nad hrobom zosnulého. Po dlhej úvahe obyvatelia si uvedomili, že nikdy sa nedostanú zo svojej ťažkej situácie, keď budú výsledok chovu dobytku venovať výnimočne len na

slávenie pohrebov. Postupne sa ich pohľad zmenil. Spoznali, že iné ponímanie chovu by mohlo zlepšiť ich životnú úroveň.

Tak isto čo sa týka pestovania: viaceré rodiny sa venovali pestovaniu zeleniny, ktoré doteraz neexistovalo. Ukázali svoju schopnosť inovovať vďaka odvahe prekonať odpor voči zmene.

Okrem toho si dedinčania uvedomili, že nestačí chovať dobytok a obrábať polia, ale že musia zlepšiť aj ich možnosť nákupu. Za týmto účelom začali niektoré rodiny spravovať svoj majetok - ovce a kozy - systémom sporiteľní: potrebu mať úspory, aby neboli nútení predávať za čistú stratu, pretože v období sucha jedna ovca stojí menej ako kilo ryže.

Tu sa vnucuje poznámka. Nebolo ľahké vyzdvihnúť túto výzvu: pomôcť dedinčanom, aby boli viac aktívni v tomto hľadaní vody a stali sa tak tvorcami vlastného rozvoja. Bolo a ešte stále je potrebné vyvíjať neustále úsilie, analyzovať situáciu, spolupracovať s miestnymi živými silami, odvážiť sa inovovať a predovšetkým neustále bedliť nad účinnou účasťou obyvateľov.

NAŠE PRESVEDČENIA

Vieme, že kvôli zložitosti národného a medzinárodného kontextu, v ktorom žijeme, zvlášť sociálno-politická nestabilita, prírodné katastrofy a hospodárska kríza, našimi vlastnými silami sme bezmocní pokúsiť sa odstrániť biedu. Ale veríme, že Boh počuje volanie chudobných a posielal nás k nim: *«Boh vás od večnosti vybral a vyvolil pre toto. Ó, Bože! Aké je to naliehavé! Od večnosti mal v úmysle použiť vás v službe chudobným! Aké šťastie, drahé dcéry a táto úvaha o tom že Boh na vás zhlíadol od večnosti, vás zaväzuje k vďaka za vaše vyvolenie. Myslite na to často»* (Coste IX, 242).

Veríme, že Boží Duch pôsobí v srdciach chudobných, v srdci tých, ktorí milujú chudobných a v našich srdciach. Veríme a svedčíme, že jedine Duch Svätý mohol dať vyklíčiť v srdci týchto dedinčanov túžbu zbaviť sa letargie a ísť vpred a nenechať sa zastaviť váhaním a strachom z ducha predkov pred touto zmenou zvyku zdedeného po predkoch. Chudobní nám dali spoznať náš vlastný strach a skryté zranenia, ale i naše talenty a bohatstvá. Spoločne, vedené silou Ducha Svätého, sme odpovedali na Ježišovu výzvu: *«Vstať a chodť»* (Jn 5, 1-18).

Veríme, že byť svedkom Kristovej lásky cez našu službu, v blízkosti pri hladných a smädných chudobných, je nevyhnutným kľúčom k pochopeniu a prijatiu evanjelia. Podľa madagaskarského ponímania voda predstavuje život: očisťuje a živí. Je tiež symbolom pokoja a zmierenia. A tak pre týchto obyvateľov, aj nekresťanov, bol tento projekt rekonštrukcie studní znamením prechodu Boha týmto krajom. To je podstatou i nášho povolania. Môžeme na seba sťahovať poučenie sv. Vincenta, ktoré dal štyrom sestram poslaným do mesta Metz: *«Idete teda, aby ste dali poznať Božiu dobrotu všetkým, katolíkom i heretikom, ba i Židom. Uvidia, že dobrý Boh sa natoľko stará o svoje stvorenia, že utvoril Spoločnosť osôb, ktoré sa obetujú pre službu chudobným. Budú nútení uznať, že Boh je dobrý Otec»*. (Coste X, 557).

Táto realita nás tiež pobáda, aby sme boli tvorivé a žili v radosť a nádeji. Táto radosť živí náš vzťah k Bohu a nás podnecuje prinášať do našej pokornej osobnej i komunitnej modlitby úmysly tých, ktorým slúžime.

ZÁVER

V tomto jubilejnom roku smrti našich Zakladateľov nám spôsob, akým sme uvažovali o realite, pripomína pedagogický postup sv. Vincenta a sv. Lujzy, ktorí sa vždy snažili o výchovu a ľudský i duchovný rast chudobných. *«Je vždy lepšie, aby sa chudobné deti naučili včas nejaké remeslo. Toto dobro musíte zabezpečiť chudobným deťom v Sedane tak, že presvedčíte ich rodičov, aby ich poslali do učenia»* (Coste V, 590). *«Akonáhle má niekto dostatok síl pracovať, kúpite mu nejaké náradie, podľa jeho remesla a už mu nebudete dávať nič»* (Coste IV, 183). Ich poučenia a pedagogika zostávajú aktuálne aj dnes. Musíme mať stále na pamäti ich odporúčania.

Uvedomujeme si, že sme ani zďaleka nedosiahli očakávané výsledky. Úsilie o celkový rozvoj ľudstva je dlhodobý proces, ale pokračovanie a uvedomenie si zodpovednosti obyvateľov obcí pri postupnom zabezpečovaní projektu je dobrým ukazovateľom nášho spôsobu konania. Predtým bola zodpovednosť za hospodárenie vodou pod zodpovednosťou dcér kresťanskej lásky, ale teraz samí obyvatelia

obcí spravujú fungovanie tohto projektu s cieľom, aby bol trvalý a funkčný.

Pokúšame sa kráčať v šľapajach sv. Vincenta a sv. Lujzy s pozornosťou, aby blížny vzrastal po všetkých stránkach, aby sme mu kvalitne slúžili v línii skutočného systémového projektu. Nech nám Panna Mária, jediná Matka Spoločnosti, pomáha stávať sa stále viac prorokyňami schopnými odvahy a nositeľkami nádeje. Takto budeme šťastné, že smieme *«tešiť nášho Stvoriteľa službou jeho stvoreniam»* (Coste IX, 471).

s. Madeleine Haovasoá
dcéra kresťanskej lásky

А

Aktuality
z provincií

Slávnosť 40. výročia od príchodu dcér kresťanskej lásky do Thajska

29. augusta 2009 si dcéry kresťanskej lásky v Thajsku pripomenuli štyridsať rokov od príchodu prvých sestier do krajiny. Na túto slávnosť si zvolili tému: «Prorocké putovanie vo vďače».

MISIA DCÉR KREŠŤANSKEJ LÁSKY V THAJSKU A JEJ ZAČIATKY

Dňa 27. augusta 1969 sa zišli v škole Concordia sestry Filipínskej provincie spolu s ich vizitátorkou s. Filoménu Zulueta a seminárskymi sestrami, aby sa rozlúčili so štyrmi sestrami, ktoré boli pripravené na odchod do misie v Thajsku: s. Mary Loretto Kerney so s. Lorraine Valentin zo Stredozápadnej provincie USA a s. Mária Delia Rubica so s. Mercedes Dagoob z Filipínskej provincie. Bola to odpoveď na biskupa diecézy Udon Thani (Thajsko), ktorý žiadal o dcéry kresťanskej lásky pre ošetrovanie malomocných (chorých v Hansen) v krajine, ktorá je prevažne budhistická (len 1% katolíkov). Od začiatku závisela táto nová misia v Thajsku od Filipínskej provincie. Dve americké sestry mali zodpovednosť za zahájenie služby a ošetrovania malomocných a mali k tomu zaučiť obe filipínske sestry. Po troch rokoch sa americké sestry vrátili do ich provincie.

Za 40 rokov sa misia rozvinula. Dnes má Thajská provincia 13 domov v troch krajinách: v Thajsku, Laose a Kambodži; sú rozložené

v 10-tich diecézach. Na začiatku boli sestry len v službe malomocným, ale teraz sa starajú aj o ľudí nainfikovaných vírusom HIV a chorých na AIDS, o chudobných starcov. V spolupráci s miestnou cirkvou a vládou zahájili programy rehabilitácie pre malomocných a ich rodiny, projekty pre ženy so zameraním na rozvinutie ich samostatnosti (platené činnosti, mikrokredity, kurzy oboznamujúce s ich právami). Existujú aj iné programy pre ľudí nainfikovaných HIV a ich rodiny, ako aj programy školského vzdelávania pre deti a služba utečencom a migrantom.

PRIEBEH OSLÁV 40. VÝROČIA

Príprava na oslavy sa začala 27. augusta 2008 počas eucharistickej slávnosti, ktorú celebroval vicedirektor P. Benito Enano, CM. V tom čase bolo Thajsko len oblasťou. Medzi prítomnými bola i vizitátorka Filipínskej provincie, s. Jozefína Estemera a niektoré sestry tejto provincie, ako i filipínski Lazaristi. V priebehu osláv boli zasadené tri stromy ako symbol troch krajín, ktoré v súčasnosti tvoria Thajskú provinciu.

Rok osláv bol ukončený 29. augusta 2009 eucharistickou slávnosťou, ktorú celebroval biskup Mons. George Phimpisan a Mons. Banchong Chiayara, Redemptoristi spolu so 14-timi koncelebrantmi. Na začiatku slávnosti bolo požehnaných 13 zŕn predstavujúcich 13 komunít Thajskej provincie a potom boli rozdane sestrám služobnícam, aby ich zasiali do zeme. Zástupkyne sestier provincií Filipín, Japonska, Vietnamu a Indie (Sever i Juh) boli tiež prítomné na slávnosti spolu s rehoľníčkami ďalších kongregácií, tiež chudobní, ktorým sestry slúžia, spolupracovníci a zástupcovia Vincentskej rodiny (Spolok sv. Vincenta, Združenie zázračnej medaily, Vincentská mariánska mládež).

Vizitátorka Thajskej provincie, s. Jozefína Estremerare vo svojom príhovore vyjadrila vďačnosť voči chudobným, dobrodincom, personálu a príbuzným sestier. Nato i Mons. Banchong Chiayara pripomenul návštevu svojho predchodcu v roku 1969, ktorý pozval dcéry kresťanskej lásky, aby prišli slúžiť do Thajska. Pripomenul aj spoluprácu so sestrami pri službe malomocným a hendikepovaným deťom. Poďakoval aj laickému personálu za ich obetavú službu preukazovanú počas viac ako 20 rokov.

Malomocní (tí, ktorí boli ošetrovaní sestrami na začiatku tejto služby) a ich rodiny pripravili pohostenie ako prejav vďaky. Niektoré z ich detí prišli pri tejto príležitosti dokonca z cudziny. Sála pre 700 účastníkov bola plná a každý z prítomných ocenil dobré jedlo a sprievodnú hudbu. Potom premietli prezentáciu pomocou programu PowerPoint. V prezentácii boli fotografie z prvých diel sestier, ktoré si počas týchto rokov uchovali rodiny ošetrovaných. Podali dojímavé svedectvá o spomienke, ktorú mali na prvé sestry. Na ukončenie tohto večierku bývalí malomocní zaspievali pieseň, ktorú zložili pri príležitosti tohto 40. výročia:

«Dcéra kresťanskej lásky,
prichádza zďaleka a ide všade.
Je tam, kde sa nachádzajú chudobní.
Je pri ľuďoch, ktorí sú odmietaní kvôli svojmu hendikepu,
pri malomocných, o ktorých sa nikto nestará,
starcovi bez prístrešku prináša pomoc a zmierňuje jeho trápenie.
«Čo si urobila druhým, mne si urobila».
Toto Božie slovo nás volá slúžiť druhým.
Nikto nechápe, čo zakúša v hĺbke svojho srdca,
obetuje sa Bohu pokorným a jednoduchým srdcom.

Poznáme túto vznešenú dámu,
je úžasná a taká milá.
Utvára priateľské vzťahy a stali sme sa priateľmi.
Pracuje trpezlivo.
Ctíme si ju ako nášho „anjela“, ako „matku chudobných“.
Nech na ňu zostúpi milosť nášho nebeského Otca a nech je stále
šťastná.

Každému z nás odovzdáva Božiu lásku.
Nič nemôže nahradiť to, čo pociťujeme k nej.
Zakaždým, keď si spomíname na dobré skutky, ktoré nám preukázala,
nemôžeme neďakovať Bohu za to, že nám ju dal.
Je to dcéra kresťanskej lásky.»

s. Eloisa NADRES
dcéra kresťanskej lásky

Krakovská provincia

150. výročie otvorenia provinciálneho domu v Krakove

V dňoch 22.–24. novembra 2009 si Krakovská provincia pripomínala 150 rokov od presťahovania provinciálneho domu z Ľvova do Krakova. Pri tejto príležitosti sme pozvali do Krakova našu generálnu predstavenú s. Evelyne Franc a generálnu radkyňu s. Žofiu Daniščákovú.

Nedeľa, 22. novembra: popoludní sa naša generálna predstavená stretla s mnohými zástupcami Vincentskej rodiny Krakovskej provincie. Členky Spolkov kresťanskej lásky, členovia Spolku sv. Vincenta, Združenia zázračnej medaily a Vincentskej mariánskej mládeže predstavili život a ich zaangažovanosť v službe chudobným. Jedna skupina VMM predstavila evanjeliovú scénu, v ktorej poukázali na nebezpečenstvá, ktoré hrozia dnešnej mládeži, ale zároveň oslobodzujúcu silu Ježišovej lásky. Sestra Evelyne sa tešila zo stretnutia, povzbudila účastníkov, aby naďalej žili vincentského ducha a sa formovali. Povedala, že odovzdá ďalším mladým vo svete poslanstvo, ktoré jej odovzdali: neustále zostávať pri Máriinom srdci a vyžarovať Božiu radosť.

Pondelok, 23. novembra, bol veľmi bohatý na stretnutia a slávnosti. Predpoludním, za pomoci PowerPoint priblížila život provincie jej vizitátorka, sestra Anna Brzęk. Prvá poľská provincia dcér kresťanskej lásky sa zrodila v r. 1783 v Galícii, kedy bol ústredný dom v Ľvove. V tej dobe Poľsko prechádzalo veľmi ťažkým obdobím svojich dejín: bolo obsadené susednými krajinami. Generálni predstavení, P. Etienne a Matka Devos konštatovali nedostatok kňazov Misijnej spoločnosti v Ľvove, čo sťažovalo situáciu v tomto ústrednom dome a rozhodli sa presťahovať ho do Krakova. Bolo to v r. 1859. Vtedajší krakovský biskup, Mons. Ludwik Letowski bol veľmi pozorný

k chudobným, zvlášť k opusteným deťom. Preto pomohol pri realizácii tohto projektu. Generálni predstavení poslali do Krakova prvú vizitátorku tejto provincie, sestru Máriu Talbot. Sestra Anna vo svojom výklade spomenula i sestry mučenice z komunistickkej doby, neskôr prezentovala aj život a súčasné diela provincie.

Po prestávke sa konala slávnostná eucharistia v krypte kaplnky, kde je pochovaný Mons. Ludwik Letowski, zakladateľ provinciálneho domu v Krakove. Direktor provincie, Otec Marcin, spomenul charakteristické črty tohto biskupa, zvlášť jeho pozoruhodnú lásku k chudobným. Po eucharistii generálna predstavená navštívila sálu pamiatok, kde sa nachádza historická výstava pripravená osobitne k tomuto 150. výročiu. Popoludní sa stretla s mnohými dcérami kresťanskej lásky, ktoré prišli z celej provincie. Najskôr mali možnosť prejsť všetkými kontinentmi, kde žijú a slúžia dcéry kresťanskej lásky, a to za pomoci prezentácie. Pri svojom príhovore sestra Evelyne povzbudila sestry, aby uvažovali a snažili sa žiť záväzky odovzdané nedávnym generálnym zhromaždením, a nechali sa premieňať Duchom Svätým. Zdôraznila dôležitosť života modlitby a disponibilitu pre výzvu chudobných a Spoločnosti. Po príhovore sestry s ňou mohli viesť spontánny dialóg. Eucharistiou, ktorú celebroid P. Zakreta, vizitátor Lazaristov, mohli všetci účastníci oslavy ďakovať Bohu za tento pekne prežitý deň.

V utorok, 24. novembra, sa tri provinciálne rady Poľska zišli na stretnutie generálnou predstavenou. Popoludní navštívila staré a choré sestry, ktoré jej predviedli krátku scénu o tom, ako sv. Lujza poslala prvé sestry do Poľska a o ich poslaní v tejto krajine. Všetci prítomní boli naplnení radosťou a dojatím. Večer sme sa rozlúčili s našou Matkou Evelyne a sestrou Žofiou, poďakovali sme im za tento spoločne prežitý čas a slávnosť. Sestra Evelyne vyjadrila svoju vďaku za kvalitu slávnosti tohto výročia a prisľúbila, že vloží úmysly provincie do rúk Panny Márie na ulici Bac.

Veríme, že toto jubileum prinesie ovocie v budúcnosti našej provincie a pre celú Spoločnosť.

S. Anna BRZEK
dcéra kresťanskej lásky

Krakovská provincia

Kríž Čestnej légie za obnovu Poľska udelený s. Žofii Izabele Luszczkiewicz

9. decembra 2009 sa v prezidentskom paláci konala slávnosť, pri ktorej sestra Žofia Izabela dostala vyznamenanie „in memoriam“ Kríž Čestnej légie za obnovu Poľska. Po prednáške s názvom „Neúnavní ľudia Cirkvi“, profesor P. Jozef Marecki predstavil život sestry Žofie Izabely Luszczkiewicz.

Kto bola sestra Žofia Izabela Luszczkiewicz?

Žofia Izabela Łuszczkiewicz sa narodila roku 1898 v Krakove, vo vzdelanej rodine, ktorá mala úzke vzťahy s Jagelonskou univerzitou. V r. 1923 vstúpila do Spoločnosti dcér kresťanskej lásky.

Sestra Žofia Izabela bola poslaná slúžiť do hlavnej nemocnice vo Ľvove, najskôr ako zdravotná sestra, neskôr ako riaditeľka Zdravotnej školy pri nemocnici. Vyučovala odborné predmety a chcela zachovať vysokú úroveň školy, a tak udržiavala kontakty so zdravotnou školou v Paríži, aby spoznávala nové liečebné metódy, ktoré odovzdávala v škole vo Ľvove.

Bola presvedčená, že Bohu možno slúžiť rôznymi spôsobmi, ako napríklad talentami. Bola veľmi nadaná vo viacerých oblastiach, ako napr. hudbe, znalosti cudzích rečí, fotografovaní, riadení áut, dokonca kamiónov. Napriek tomuto zostávala skromná. Uprostred spolusestier bola úslužná, srdečná a radostná.

Na jar roku 1939 si s. Žofia Izabela konala stáž v nemocnici v New Yorku. Tu, na poľskom veľvyslanectve sa dozvedela o hrozbe 2. svetovej vojny. Túto stáž skrátila a v auguste sa vrátila do Ľvova, do svojej služby. V r. 1939 ju hľadal *Ľudový komisariát pre vnútorné záležitosti ZSSR*, preto bola nútená opustiť Ľvov. Preoblečená za slúžku, s falošnými dokladmi, prišla do Krakova, potom bola poslaná do Zebrzydowíc, kde začala pomáhať ľudu v ich boji o nezávislosť.

Ošetrovala chudobných a chorých a hľadala lieky aj pre ranených vojakov. Aktívne sa podieľala na záchrane ľudu židovského pôvodu. Osobne zachránila 5 osôb od istej smrti.

V rodine i v škole bola vychovávaná k vlastenectvu, a tak sa skontaktovala s Podzemným hnutím odboja: angažovala sa v rádiu, pripravovala tajné noviny pre obyvateľstvo. Dostávala balíky, ktoré zhadzovali lietadlá z Londýna. V nich boli lieky, chirurgické nástroje a obvazy určené pre Jednotky národnej armády. Ovládanie nemčiny jej uľahčovalo vyjednávania s Nemcami pri obhajobe Poliakov pred ich deportáciou na nútené práce do Nemecka.

Posledné roky okupácie slúžila v nemocnici v Rzeszowe. Tu spolupracovala s dôveryhodnými lekármi a pomáhala partizánom na úteku z nemocnice.

Po vojne bola na krátky čas umiestnená v Krakove a v **máji 1947** sa vrátila do Zebrzydowíc, kde ošetrovala chorých, ktorí sa vrátili z exilu a zajateckých táborov, tiež rozdeľovala pomoc zaslanú cez OSN. V tom roku sa ilegálne vrátil do Poľska jeden politický predák, Adam Doboszynski, priateľ z detstva. S. Žofia Izabela ho ošetrovala a počas štyroch týždňov ukrývala v Zebrzydowiciach. Krátko po jeho odchode ho zatkla Politická polícia komunistov (UB). Pri mučení sa priznal, že mu s. Žofia Izabela pomáhala. Sestra bola okamžite zadržaná touto políciou.

27. augusta 1948 bola predvolaná a uväznená vo Wadowiciach za činnosť proti komunistickému štátu. Dlhý čas zostalo miesto jej väznenia neznáme. Po dvoch rokoch preventívnej väzby a mučenia bola odsúdená na trest smrti. Potom bol tento trest zmiernený na 15 rokov väzenia. Vtedy ju previezli do väznice do Krakova, neskôr do Varšavy - Mokotova na dva roky, napokon ju previezli do Inowroclawi (nazývaný poľský Osvienčim) na štyri roky. Napriek mučeniu zostala neochvejná až do konca.

Vo väznici v Mokotove jej zakázali akékoľvek prejavy nábožnosti. To bolo pre ňu utrpenie navyše. Len v Inowroclawi jej dovolili mať ruženec a modlitebnú knižku. Jedna jej spoluväzenkyňa napísala vo svojich spomienkach: *«Každý deň sa s nami modlievala ruženec a modlila sa za všetkých, ktorí sa stratili v „slobodnom“ Poľsku. (...) Bola som s ňou 6 týždňov a mala som veľký osov z tohto obdobia».*

Po ôsmich rokoch väzenia sestra Žofia Izabela vážne ochorela na rakovinu a kostnú tuberkulózu. V r. 1956 dostala 6-mesačnú dovolenku. Koncom decembra 1956 bola vďaka úsiliu jej blízkych oslobodená.

Bola liečená v nemocnici vo Wroclawi. Tu napísala krátke, ale dojímavé spomienky z obdobia väzenia; opísala i metódu výsluchov: *«Často ma bili a vždy som musela zostať stáť, okrem chvíľ, keď ma nútili, aby som urobila 2000 podrepov naraz bez zastavenia, s predpaženými rukami. Počas 14-tich dní a 14-tich nocí som musela zostať v mrazivej zime stáť na betóne s holými nohami a v košeli, pod oknom, ktorého okná boli vybrané. Okrem toho liali na mňa vedrá studenej vody. Po 14-tich dňoch takéhoto zaobchádzania (lebo ani na jedenie mi nedovolili sadnúť), som bola celá spuchnutá. Napokon som stratila vedomie a zobudila som sa vo väzenskej nemocnici».*

V nemocnici vo Wroclawi s. Žofia Izabela podstúpila niekoľko operácií, ale márne. Nemohli ju zachrániť. Zomrela v provinciálnom dome v Krakove 8. augusta 1957. Jej telo odpočíva v hrobke dcér kresťanskej lásky na cintoríne v Rakowiciach.

Sestra Žofia Izabela uskutočňovala charizmu Spoločnosti službou chudobným počas tohto ťažkého obdobia. Prejavila veľkú odvahu, až natoľko, že sa vystavila nebezpečenstvu života.

Jedna sestra, ktorá si na ňu pamätá, povedala o sestre Žofii Izabele: *«Každý deň v noci prichádzali ľudia z hôr zo Zebrzydowic, z Kalvárie, a prosili sestru Žofiu o pomoc a o lieky pre dospelých. Volali ju aj k zomierajúcim, alebo k pôrodom a keď sa ocitáli v ťažkostiach. Nikdy a nikomu neodmietla pomoc.»*

S. Anna BRZEK
dcéra kresťanskej lásky

Spracované na základe dokumentov z provinciálnych archívov dcér kresťanskej lásky v Krakove.

Rakúska provincia

**Začiatok Jubilejného roku
350. výročia smrti Zakladateľov**

23. septembra 2009 privítali dcéry kresťanskej lásky Rakúskej provincie nášho generálneho predstaveného v Salzburgu a v Grazi počas jeho návštevy spolubratov z Misijnej spoločnosti.

26. septembra 2009 bol v kostole provinciálneho domu v Grazi zahájený jubilejný rok eucharistickou slávnosťou, na ktorej predsedal P. Gregory a koncebroval P. Claudio, generálny sekretár Misijnej spoločnosti spolu s viacerými lazaristami. Vízitátor, P. Eugen Schindler nám prekladal slová generálneho predstaveného. P. Gregory zdôraznil, že jubilejný rok nie je len slávením spomienky na našich sv. Zakladateľov, ale aj všetkých tých, ktorí po nich žili v ich duchu a slúžili chudobným. Pripomenul príklad misionára P. Nika Van Kleef. Tento kňaz odišiel s nadšením na misiu. Nanešťastie pri havárii zostal paraplegikom a musel sa vrátiť do svojej rodnej vlasti, Holandska. Ale P. Niko cítil, že jeho povolaním je byť misionárom. Napriek ťažkému hendikepu sa znovu vydal na cestu do Panamy. Tu, na invalidnom vozíku, ohlasoval radostnú zvesť. Tento mimoriadne pokojamilovný misionár, zomrel náhlou smrťou. Pri počúvaní sme cítili, ako je P. Gregory veľmi oslovený životom tohto spolubrata.

Potom P. Gregory obdivoval výzdobu sály, zvlášť veľké srdce, ktoré bolo urobené z lístia a kvetov, na ktorom boli zavesené dva obrazy predstavujúcich sv. Vincenta a sv. Lujzu. Použitím tohto prirovnania hovoril o vrúcnosti ich spoločného diela. Pripomenul i nádherný spev sestier a povedal, že pre neho spev znamená možnosť priblížiť sa k nebu.

Napokon boli predstavené diela Rakúskej provincie cez PowerPoint. Na P. Gregory zapôsobili mnohé služby, ktoré konajú sestry. Pritiahol našu pozornosť na výzvu, aby sme si zachovali rovnováhu medzi prácou, modlitbou a komunitným životom. Zdôraznil aj dôležitosť spolupráce s jednotlivými členmi vinčentskej rodiny pre ešte účinnejšiu službu chudobným.

Napokon generálny predstavený navštívil nemocničku starších a chorých sestier a slávil pre nich Eucharistiu.

27. septembra 2009 sa slávnosť sv. Vincenta de Paul zhodovala so 70. výročím farnosti Sedembolestnej Panny Márie - farnosti, ktorá je zverená lazaristom. P. Gregory tu celebroid slávnostnú eucharistiu, na ktorej spieval zbor dcér kresťanskej lásky. Po svätej omši sme sa všetci zišli na farskej oslave v prírode, za žiarivého slnka. Generálny Otec prechádzal spolu s miestnym farárom od stola k stolu a pozdravil každého účastníka.

Oslovila nás jednoduchosť a srdečnosť plná humoru nášho generálneho predstaveného. Uchováваме si spomienku na jeho nadšenie pre vinčentskú službu. Tieto spoločne strávené hodiny sú pre nás veľkým povzbudením, aby sme napredovali s láskou na našej každodennej ceste.

Formačná komunita

Materský dom

Stretnutie DREAM

«Snívajme»

Na pozvanie sestry Evelyne Franc, generálnej predstavenej, bolo v dňoch od 18.-22. januára 2010 v Materskom dome zorganizované stretnutie pre dcéry kresťanskej lásky, ktoré sú zapojené do služby v Centrách DREAM spolu s členmi Komunity Sant'Egidio, ktorí s nimi spolupracujú.

«Snívajme»... toto slovo viackrát vyslovili dcéry kresťanskej lásky z Kamerunu, Konžskej demokratickej republiky, Keni, Mozambiku a Tanzánie, ktoré sa zúčastnili na tomto stretnutí. Spolu s nimi prišli i členovia Komunity Sant'Egidio, koordinátor projektu DREAM P. Robert Maloney, CM, ďalej tím DREAM v zložení dvoch dcér kresťanskej lásky (sestry Kataríny Mulligan a sestry Jacqueline Gbango). Podobne sa na stretnutí zúčastnili za IPS (Medzinárodná projektová služba Spoločnosti DKL) aj sestra Felicia Mazzola a pani Tereza McFarland a sestra Evelyne Franc a generálne radkyne.

Toto stretnutie bolo pre DKL, ktoré pôsobia v Centrách DREAM, príležitosťou stretnúť sa s členmi Komunity Sant'Egidio a prezentovať im cez PowerPoint ich prácu v jednotlivých strediskách, diskutovať o úspechoch ako aj úlohách v prevádzke Centier DREAM. Pred každým výkladom sestry z príslušnej krajiny pripravili kreatívnu modlitbu.

DREAM je anglická skratka, ktorá v celom znení znamená: «Zlepšenie liečebných zdrojov v boji proti AIDS a podvýžive». Tento program vytvorili v Komunite Sant'Egidio pre boj proti AIDS v saharskej Afrike. Prvé centrum DREAM bolo vytvorené v Mozambiku v r. 2002. Projekt zabezpečuje celkovú starostlivosť o chorého, v ktorej

je kombinovaná antiretrovirálna liečba s liečením proti podvýžive, tuberkulóze, malárii a pohlavne prenosným chorobám.

Okrem päť centier DREAM pod patronátom a správou dcér kresťanskej lásky v Afrike, Komunita Sant'Egidio má pod záštitou a vedie centrá DREAM v Guinejskej republike, v Guinea-Bissau, v Angole, v Malawi, v Tanzánii a vo východnej časti Keni. V súčasnosti existuje 31 centier DREAM v 10-tich afrických krajinách. Odhaduje sa 80.000 pacientov, ktorí sú liečení v týchto centrách, z nich 47.000 sú liečení antiretrovirálnou liečbou, z čoho 4.500 sú detí.

Centrá DREAM v celej Afrike sledujú ten istý postup pri zavádzaní kompletného programu DREAM, a to: diagnózu, liečbu, výživové doplnky, zdravotnícku starostlivosť v domácom liečení, ako aj PTME (*Prévention de la Transmission du Sida de la Mère à l'Enfant* – prevencia pred prenosom AIDS z matky na dieťa), formáciu uzdravených chorých, aby sa stali aktivistami, kontrolu kvality a ohodnotenia.

Zemepisné rozloženie týchto centier je rôzne: niektoré sú pripojené k nemocniciam, iné oddelené, niektoré sú v mestách, iné na vzdialených miestach, a niektoré zas majú ťažkosti s vládou tamojšej krajiny. Na stretnutí sa hovorilo o vedení personálu centier a ich ustálení ako o dôležitých výzvach pre budúcnosť.

Najdynamizujúcejšia časť stretnutia bolo spoznanie vysokého percenta úspechu týchto centier DREAM: mnohí muži, ženy a deti, ktorí boli ošetrovaní v týchto centrách, odteraz žijú zdravým životom, rodičom sa darí viesť rodinný život, udržať si svoju prácu, prekonať stigmy HIV/AIDS. V súčasnosti dokonca niektorí spolupracujú s personálom centier a povzbudzujú ďalšie osoby, aby sa nebáli a svedčili svojim životom, že AIDS neznamená nutne smrť.

V r. 2002 v Mozambiku, v Chokwe, dcéry kresťanskej lásky prijali rozhodnutie, že budú spolupracovať s Komunitou Sant'Egidio, aby sa pustili do boja proti HIV/AIDS. Od tej doby boli postavené a otvorené nové centrá DREAM, a to v r. 2007 v Nigérii, v r. 2008 v Kamerune a v Keni, v r. 2009 v Kongu a centrum v Tanzánii sa momentálne buduje.

Prekvapujúce údaje pochádzajú zo všetkých centier DREAM, ktoré vedú dcéry kresťanskej lásky: zapísalo sa do nich 16.000 osôb. Je to minimálne číslo, pretože testy a sprevádzanie vykonávajú sestry aj v dedinách a v príbytkoch chorých. 6.362 dospelých a asi 550 detí

prijíma v tejto dobe antiretrovirálnu liečbu. Deti predstavujú asi 12% z celkového počtu. Vynikajúcou správou je, že 98% všetkých detí, ktoré sa narodili z matiek, ktoré boli liečené vďaka projektu DREAM, sa narodili pozitívne pre HIV.

K práci každého centra sa pridávajú tisícky návštev v príbytkoch liečených pacientov. Tieto návštevy vykonávajú ošetrovatelky z komunit a aktivisti, t. j. bývalí pacienti, ktorí nadobudli zdravie vďaka liečbe a dobrovoľne venujú svoj čas, aby pomohli ďalším ľuďom prekonať strach a verejné odsúdenie; povzbudzujú ich, aby sa aktívne zúčastňovali na liečbe a aby v nej vytrvali. Asi 10% zo všetkých pacientov potrebuje doplnkovú výživu, zvlášť tehotné ženy, ako i deti a starci.

Na tomto stretnutí v Materskom dome hovorili účastníci na mnohé témy, ako spolupráca pre misiu, perspektívy a túžby, spoločné úlohy, vzťahy medzi dcérami kresťanskej lásky a Komunitou Sant'Egidio, špecifické zodpovednosti oboch zainteresovaných strán, úlohy a vzťahy s centrami, hodnota a dôležitosť vyhodnotení, sieťová spolupráca v rámci každej krajiny, vytváranie rozpočtu, spoločná práca v budúcnosti /vytváranie pevnej zmluvy v prospech chudobných. Sestra Felicia Mazzola opísala program IPS (Medzinárodná projektová služba Spoločnosti DKL). Vysvetlila ciele a kritéria schvaľovania projektu. Každá skupina – podľa krajín – mala možnosť stretnúť sa so s. Felíciou a s pani Terezou McFarland. Podobne sa mohli stretnúť so zástupcami Komunity Sant'Egidio, vedúcou skupinou DREAM a klásť im otázky.

Na konci týždňa sestry vyjadrili svoju spokojnosť, že mohli byť účastné na tomto stretnutí, pričom sa mohli podeliť o svoje skúsenosti a poučiť sa navzájom vďaka prítomnosti Komunity Sant'Egidio. Posledný deň stretnutia boli sestry Materského domu pozvané na premietnutie montáží cez PowerPoint o službe v týchto centrách.

Pri odchode s Paríža sme sa všetci zaviazali, že budeme naďalej posilňovať naše centrá DREAM, aby sme tak ponúkli budúcnosť plnú nádeje novej generácii v každej z týchto krajín.

s. Katarína Mulligan
dcéra kresťanskej lásky

Ňzjng
Spoločnosti

Svätá Lujza de Marillac

20. storočie:
dejiny – pamiatka – meditácia

Predslov

Dejepisci, ktorí sa zaujímali o Lujzu de Marillac podľa ich osobných talentov, zvlášť vyzdvihli spoluprácu s Vincentom de Paul. Je pravdou, že Pán Vincent našiel riešenie k všetkému, čo by mohlo zmierniť biedu a nešťastie ľudí, a Lujza de Marillac pridala k tomu svoju ženskú pozornosť: vidieť detaily, pochopiť jednotlivé typy pováh, bdieť nad poriadkom, hospodárením, a tak riešiť ťažkosti dôvtipom a láskou. Podobne ako Vincentovi de Paul, aj jej záležalo na rozumnej láske k chudobnému.

Po úvodnom slove nasledujú úvahy, ktoré budú viac opisovať «bytosť Lujzy de Marillac» ako «skutky» jej budúcej misie. Ako by sme mohli neopísať detailne, skoro denníkovo, roky Lujzy, ktorá mala «jasného a silného ducha» - podľa vyjadrenia biskupa z Belley – v ťažkých chvíľach úzkostí a škrupúl z dôvodov, že jej manžel ochorel na nemoc, ktorá podlomila jeho zdravie počas piatich rokov, nestabilného syna, ktorý sa nevie rozhodnúť nad svojou budúcnosťou a kríza, ktorá ju vedie k beznádeji. A hľa, zrazu na Turíce, je jej duša zaplavená pokojom.

Po smrti jej manžela, Antona Le Gras, Lujza očakáva v rokoch 1625 až 1929 Božiu hodinu, podľa turického osvietenia. Vincent de Paul bude Bohom vyvolený, aby upriamil jej cestu a prijme jej túžbu zasvätiť svoj život chudobným. Ale Lujza musí žiť predtým, než bude prechádzať po cestách medzi Parížom a celou krajinou – Pán Vincent sa neponáhľa...

«Radujte sa, dcéry kresťanskej lásky... Pomáha vám vzrastať svojím pohľadom, slovom, bdelou pomocou, neúnavným príkladom hrdinstva, hoci ste boli len malým stádočkom a Margita Naseau, jednoduchá pastierka zo Suresnes, bola jedinou dcérou kresťanskej lásky, prvou na tejto zemi a prvou posolkyňou v nebi tejto budúcej nespočetnej Spoločnosti. Lujza de Marillac svojím múdрым vedením a obozretnosťou, Vincent de Paul svojimi prozreteľnosťami a objavnými prednáškami poučoval dcéry kresťanskej lásky. Láska matky, prítomnosť otca im určovali Boží plán s nimi a ako sa mali pripraviť uskutočniť ich ako novicky svätosti, t. j. praktizujú najskôr medzi sebou lásku, ktorá nás spája s Bohom... Láska, ktorá spája naše srdce s Božím, láska, kráľovná čnosti, je záštitou pre deti milosti, je brnením, ktoré nám umožňuje bez strachu čeliť i tým najťažším útokom. Či to nebolo veľké a nové podujatie, ktoré Vincent a Lujza ukázali dcéram kresťanskej lásky?... Lujza de Marillac prešla do popredia, ako slnečný lúč preráža mrákavy a ľudskú biedu a šíri okolo seba a pred ľuďmi nádherné svetlo, aby videli dobré skutky a oslavovali Otca, ktorý je na nebesiach» (Mt 5, 16).

Tieto slová vyslovil na počesť svätorečenia Lujzy de Marillac 14. marca 1934, v kostole Sv. Andrea della Valle, ctihodný Pápež Pius XII., keď bol ešte kardinálom štátnym sekretárom v Ríme. Tieto slová v nás vzbudzujú túžbu dozvedieť sa viac o tom, ako ju Boh tajomne povolal na jej duchovnú cestu, ale... Božia hodina ešte neprišla, ani stretnutie podľa Turíčneho svetla.

Anton Le Gras vážne ochorel. Podľa autora Gobillona, *«táto láskavá a verná manželka prejavovala svojmu manželovi v jeho stave nežnejšiu náklonnosť, chápavejšiu dobrotu a blahosklonnejšiu lásku, aby sa tak pokúsila utíšiť jeho ducha a zmierniť jeho trápenia a bolesti. Veľká starostlivosť počas tohto obdobia pomoci a služby boli akoby školou lásky, ktorá jej poukázala na chorých a na prostriedky potrebné pre ulavenie ich bolesti a školou lásky, pri ktorej nadobudla veľa skúseností a schopností, čo mohla následne použiť pri poučení diev a utváraní pravidiel ich služby chudobným. Svojou starostlivosťou, citlivými prejavmi lásky a osobným príkladom získala srdce svojho manžela viac pre Boha, čím prežíval tento stav choroby ako kresťan a aj v ňom zomrel».*

Lujza opísala jeho posledné chvíle vlastnému bratrancovi jej manžela, kartuziánovi: *«Poviem vám, že z Božieho milosrdenstva už dávno nemal žiadnu príťažlivosť k veciam, ktoré by mohli sťahovať*

k smrteľnému hriechu a mal veľmi veľkú túžbu žiť zbožne. Šesť týždňov pred svojou smrťou mal silnú horúčku, čo uviedlo do nebezpečenstva jeho ducha. Ale Boh mu preukázal veľkú moc presahujúcu ľudskú prirodzenosť a opäť nadobudol pokoj. Ako prejav vďaky za túto milosť sa rozhodol úplne slúžiť Bohu celý svoj život.... Jeho duch bol skoro vždy zamestnaný úvahou o Kristovom utrpení. Sedemkrát chrľil krv ústami, pri siedmom raze náhle vypustil ducha... Bola som s ním sama pri tomto tak dôležitom prechode. Prejavoval takú zbožnosť, že až do posledného dychu bolo vidieť, že jeho duch je spojený s Bohom. Nemohol mi nič iné povedať, len toto: «Modlite sa k Bohu za mňa, už nevládzem», tieto slová zostanú navždy vryté do môjho srdca... Zomrel v noci dvadsiateho prvého decembra roku 1625 vo farnosti Najsvätejšieho Spasiteľa...» Dokumenty, s. Charpy, s.986 (839)

Na sviatok sv. Moniky, 4. mája 1623, zložila Lujza sľub, že zostane vdovou v prípade smrti jej manžela. V tej chvíli sa cítila nútená splniť svoj sľub. Svojmu bratrancovi napísala: *«Či sa nepatrí, aby som celkom patrila Bohu po tom, čo som toľko rokov žila vo svete? Preto vám to hovorím, môj drahý bratranec, lebo si to prajem z celého srdca a tak, ako sa to bude Bohu páčiť».*

Prelát, ktorý ju duchovne viedol, Mons. Camus jej napísal v liste, ako má prežívať svoje vdovstvo: *«Spasiteľ našich duší po tom, ako prijal do svojho lona vášho manžela, začal prebývať vo vašom... V tejto chvíli je treba pritísnuť sa, ponáhľať sa ku krížu, lebo máte len túto oporu na zemi... V tej chvíli uvidíme, či milujete naozaj Boha, pretože vám odňal toho, ktorého ste veľmi milovali». ... Podľa turíčneho osvietenie ešte nenastala Božia hodina.*

Lujzina duša a duch boli poznačené všetkým, čo prežila; bol tu Michal, jej dieťa «malý Le Gras», ako napísala jedného dňa P. Vincentovi. Michal mal trinásť rokov a jeho apatická povaha si vyžadovala pevné vedenie. Prejavil túžbu byť kňazom a vstúpil do malého seminára, býval tam na penzionáte. Jeho matka sa pripútala k tejto jedinej láske celým srdcom. Ale táto láska prekypovala nehou, neskoršie jej P. Vincent poznamenal: *«Nikdy som nevidel tak silne pripútanú matku ako vo vás».*

Bolo zvykom mladých klerikov, že nosili sutanu. Čas pokročil. Michal je najskôr horlivý, potom jeho horlivosť zoslabuje. Prežíval odpor k semináru a prejavil túžbu zanechať duchovnú cestu. V roku 1631 mal Michal 18 rokov, podarilo sa mu dostať miesto u Jezuitov

a začal študovať na Sorbone. Keď mal 20 rokov, P. Vincent mu dával exercície, ale Michal bol stále nerozhodný. Pod vplyvom zlého mladíka Michal všetko zanechal. Mal 25 rokov. Nemal povolanie, nestal sa kňazom, ale v januári 1650 sa oženil s Gabrielou Le Clerc. Táto svadba mu pomôže nadobudnúť rovnováhu. V roku 1651 sa im narodila malá Lujza-Renée, ktorá sa stala potešením Lujzy de Marillac.

Toto obdobie nestability bolo pre Lujzu obrovskou skúškou, ale P. Vincent bol tu, aby rozptýlil pocity viny a zodpovednosti: *«Pamätajte si, že chyby detí nemožno vždy pripisovať rodičom, zvlášť, keď im dali výchovu a vzdelanie i dobrý príklad, ako ste to urobili vy, vďaka Bohu».*

PÁN VINCENT

«V roku 1623, v deň svätej Moniky, mi Boh dal milosť poznania, že budem môcť zložiť sľub vdovstva, keď povolá môjho manžela. Na Nanebovstúpenie Pána som prežívala veľkú malomyselnosť, lebo som pochybovala, či nemám opustiť svojho manžela, ako som to chcela urobiť, aby som tým napravila môj prvý sľub a aby som bola slobodnejšia pre službu Bohu a blížnemu.

Tiež som pochybovala, či pripútanie sa k môjmu duchovnému vodcovi, ktorý odišiel na dlhší čas, mi nebude prekážať zameniť ho za niekoho iného a bála som sa, že to budem musieť urobiť. Ešte jedna vec ma trápila, pochybovala som o nesmrteľnosti duše; čo trvalo od Nanebovstúpenia po Turíce; bolo to pre mňa neuveriteľné trápenie.

V deň Turíc, počas svätej omše alebo rozjímania v kostole, môj duch bol odrazu zbavený týchto pochybností a bola som upovedomená, že mám zostať pri mojom manželovi a že raz príde čas, kedy budem môcť zložiť sľub chudoby, čistoty a poslušnosti a že budem v malej komunite, v ktorej viaceré urobia podobne. Porozumela som teda, že budem na určitom mieste, aby som slúžila blížnemu, ale nemohla som porozumieť, ako sa to stane, lebo sa to dialo za stáleho prichádzania a odchádzania.

Bola som tiež ubezpečená, že mám sa upokojiť ohľadom môjho duchovného vodcu a že Boh mi dá jedného, ktorého – ako sa mi zdá – som zahliadla a cítila som odpor k tomu, aby som ho prijala. Predsa som však súhlasila, ale zdá sa mi, že to bolo preto, lebo som ešte nemusela vykonať túto zámenu.

Tretie trápenie mi bolo odňaté uistením, ktoré som v duchu cítila, že Boh sám ma poučuje a ak mám jeho, nemám sa obávať

ostatného. Vždy som verila, že túto milosť som dostala od Monsignora zo Ženevy, ktorému som sa pred jeho smrťou chcela zveriť s touto starosťou a ku ktorému som cítila veľkú zbožnosť a prostredníctvom ktorého som prijala mnoho milostí. V tom čase som mala viacero dôvodov na to, aby som tomu verila, na ktoré si už teraz nepamätám. »

Lujza vnímala túto udalosť ako prechod Ducha Svätého, naďalej sa starala o chorého manžela až po jeho odchod na večnosť. Jej vtedajší duchovný vodca jej napísal po úmrtí manžela: *«... teraz už nie ste rozdelená, teraz patríte celkom nebeskému Ženíchovi, nemajte už pozemského. Ste rozhodnutá oddávna chcieť len nebeského Ženícha a teraz, keď prerušil vaše spojenie a keď mu máte obetovať hostiu chvály, ste prekvapená. Dcéra maloverná, čoho sa obávate?»*

Direktor, ktorého v duchu zahliadla na Turíce v kostole sv. Mikuláša z Polí, mohol odmietnuť duchovné vedenie, pretože sa obával, že bude mať zviazané ruky. Ani Lujza nebola priťahovaná týmto chladným kňazom, bez vyberaného správania. Avšak pre jedného to bola úplná ochota, pre druhého absolútna dôvera. Navyše, P. Vincent sa neponáhľal, Lujza je netrpezlivá, «netrpezlivosťou jej ducha», ako povedal Vincent, ale nechce nič urýchľovať, ale chce ju navyknúť, aby viedla sama svoj život. Treba riešiť i materiálne záležitosti.

Nemoc a zlé riadenie záležitostí počas choroby jej manžela ju viedli k tomu, že sa musela zrieknuť bývania v dome v štvrti Marais /Močiare/ a presťahovať sa na ulicu sv. Viktora. Pán Vincent nebýval ďaleko, ale bol často neprítomný. Lujza trpí vo svojej samote. Hľadá útechu pri svojich starých a dôverných známych. Dni sú dlhé: vedie domácnosť, upratuje, modlí sa. Do svojich denných pravidiel si zapísala: *«Keď ráno vstanem, neodkladne si vykonám hodinové alebo trištvrté hodinové rozjímanie. Za námet si vezmem sväté evanjeliá a listy apoštolov, potom čítanie životopisu svätca dňa, aby som sa poučila záslužným príkladom svätca»⁴²*. Spresnila: *«Po obede sa pokúsím nebyť záhaľčivá, preto... budem radostne robiť ručné práce buď pre Cirkev, alebo pre chudobných, alebo pre potrebu domu a práca bude trvať až do štvrtej hodiny.»⁴³*

⁴² Duchovné spisy, M. 73, s. 814

⁴³ Dok. 7; október 1627

Pre direktora to bolo obdobie pozorovania, rešpektujúcej a zároveň srdečnej korešpondencie: *«Píšem vám skoro pred polnocou, trochu vyčerpaný. Prepáčte môjmu srdcu, ak sa v tomto liste nevylijeva...»*⁴⁴. Pán Vincent použil vo svojej misii jej ochotu deľby *«Mohli by ste nám poslať po tu prítomnom nosičovi pána du Coudrey, , sumu päťdesiat livier... (Coste I, L. 15) preukázali by ste mi láskavosť a poslali dve či tri košele Slečne Lamy do Gentilly pre tamojšie bratstvo... Pripravte sa preukázať láskavosť dvom chudobným devám, ktoré sme považovali za súce, aby vyšli odtiaľto... (Coste I, L. 16) a prosíme vás, aby ste ich usmernili na nejakú čestnú pani, ktorá by im našla službu...»*⁴⁵

P. Vincent nezabúdala, že je jej duchovný vodca. Neupozornil ju na svoj odchod, lebo ju nechcel zarmútiť. *«Ach, náš Spasiteľ bude vedieť vyťažiť z tohto umŕtvenia, ak sa mu bude páčiť a sám zastúpi úrad direktora» (Coste I, L. 12)*. Lujza bola znepokojená pre jeho častú neprítomnosť a sťažovala sa na to Mons. Camusovi, biskupovi z Belley, ktorý jej prejavil službu duchovnej lásky: *«Prepáčte mi, moja predrahá sestra... ak vám poviem, že sa príliš pridrižate tých, ktorí vás vedú a príliš sa na o nich operate. Hľa, P. Vincent sa vytratil a Slečna Le Gras je hneď zmätená. Treba naozaj vidieť Boha v našich sprievodcoch a vodcoch a vidieť ich v Bohu, ale niekedy sa treba dívať len na samého Boha...»*

Lujza chcela zakúšať pokoj vo svojom vnútri. Exerciície jej umožnili prijať písomne niektoré predsavzatia: *«aby som bola úplne závislá na Bohu... odstrániť prekážky, ktoré zabraňujú pokoj, ktorý chce, aby som prežívala... a tiež: «čakať pokojne, že Boh ma navštívi...»*. Pán Vincent bol veľmi pozorný voči jej zdraviu: *«V mene Božom vás prosím, aby ste sa uzdravili a nič nezanedbali pri liečbe. Budte pokojná pre svoju dušu, nenechá vás nebyť vo vašej koži ako treba, hoci sa vám to nezdá...» (Coste I, L. 35)*.

Lujza v celom nepokoji a zmätku, kvôli ktorým prežíva smútok, zostáva verná pravidlu, ktoré si uložila: šije a pletie pre chudobných, vyšívava ornáty a bohoslužobné predmety a ozdoby pre kaplnku sv. Lazára, za čo jej P. Vincent napísal tieto riadky: *«... tento lístok nech je vám prejavom vďaky za výšivku, ktorú ste nám vo svojej láskavosti poslali. Toto včera uchvátilo moje srdce radosťou a v tejto ručnej práci*

⁴⁴ Coste I, 30.

⁴⁵ 17. január 1628, L. 22.

som videl vaše srdce, a to hneď, ako som vstúpil do kaplnky, hoci som nevedel, že tá výšivka tam je. Táto radosť trvala včera a ešte trvá nevysvetliteľnou nehou, ktorá vo mne vyvolala viaceré myšlienky. Ak to bude Bohu príjemné, poviem vám ich, nateraz sa však uspokojujem s tým, že prosím Boha, aby okrášlil vašu dušu svojou dokonalou a božskou láskou, zatiaľ čo okrášľujete jeho dom takými krásnymi ozdobnými obrubami...»⁴⁶

Pán Vincent bol pozorný na všetky udalosti týkajúce sa Lujzino života po ľudskej a duchovnej stránke: *«Vzťahujte to na mňa: myslím dosť na to za nás oboch... usilujte sa žiť spokojná uprostred vašich predmetov nespokojnosti a uctíte si nečinnosť a stav nepoznania Božieho Syna. On je stred vášho bytia a toto žiada od vás teraz, v budúcnosti a navždy...»* (Coste I, L. 29). List sa končí slovami: *«Ach, už som dosť povedal svojej dcére. Musím ukončiť slovami, že moje srdce si bude vždy nežne spomínať na jej srdce, ktoré je v našom Pánovi a len pre nášho Pána, v láske ktorého a v láske jeho svätej Matky zostávam váš ponížený služobník.»⁴⁷*

KROK ZA KROKOM K TURIČNEMU SVETLU

1626: Lujza si koná exercície, určité ľudské a duchovné dozrievanie jej pomohlo prijať rozhodnutie, že sa bude venovať službe chudobným, a tak zodpovie i na prianie biskupa z Belley. *«Stále čakám, drahá dcéra, že sa vám navráti pokoj po týchto mrakoch, ktoré vám zabraňujú vidieť nádherný jas radosti, ktorou slúžime Bohu... Odvráťte trochu zrak od seba samej a uprite ho na Ježiša Krista...»*

Pán Vincent jej blahoželal k tomuto rozhodnutiu slovami: *«Áno, zaiste, drahá Slečna, súhlasím s tým. Prečo nie? Keďže vám náš Spasiteľ dal tieto sväté pocity, pristúpte zajtra k svätému prijímaniu...»⁴⁸*. Napísal jej, ako si má počínať počas jeho neprítomnosti, radil jej ako duchovný vodca, zvlášť o zriekaní sa: *«Buď požehnaný, Bože, za to, že ste oslobodená od prvej náklonnosti, pri najbližšom stretnutí budeme hovoriť o druhej náklonnosti, a to o vašom svedníkovi. Robte dovedy, čo vám radí a všetko, čo vám vaša horlivosť vnuká okrem bičovania, iba ak by to bolo trikrát do týždňa...»*

⁴⁶ List 8druhý, 1629, M.S. St Paul, s. 86, Coste I, L. 104.

⁴⁷ Coste I, 62, Dok. 14, L. 29.

⁴⁸ presná kópia, Archívy Spoločnosti, Coste I, L. 27.

postskriptum: *mariánska zbožnosť sa mi pozdáva, postupujte v nej však pomaly*» (Coste I, L. 49).

Keď Lujzinu dušu zaťažovali vnútorné trápenia, nepristúpila k sv. prijímaniu. Direktor spresnil, že v takom prípade ide o pokušenie a pridal druhé pokušenie týkajúce sa Michala: *«Ach! Náš Pán naozaj dobre urobil, že si vás nevzal za svoju matku, pretože v materskej starostlivosti, ktorú si vyžaduje váš syn, nenachádzate Božiu vôľu alebo si možno myslíte, že vám toto zabraňuje plniť Božiu vôľu v konaní iného, alebo ešte menej, pretože Božia vôľa si neodporuje. Ctíte teda v takom prípade pokoj Panny Márie»*⁴⁹.

V roku 1618 ustanovil P. Vincent v Montmirail /mōmiraj/ jedno charitatívne bratstvo. Ctihodný pán Gondi vstúpil do Oratória a požiadal ho, aby ho prišiel navštíviť v Montmirail. Lujze, ktorú oslovil Slečna, napísal: *«Hovorí vám vaše srdce, aby ste tam išli, Slečna? Ak je tomu tak, bolo by potrebné, aby ste odišli budúcu stredu kočom do Châlons en Champagne /šalō en šampaň/. Koč stojí pri kardinálovi, naproti kostolu sv. Mikáša z Polí a budeme mať šťastie stretnúť sa v Montmirail...»*⁵⁰. Lujza prijíma, je to jej prvé poslanie do misie na pozvanie P. Vincenta. Poslal jej listy a popis cesty s týmto prianím: *«Chodte teda, Slečna, chodte v mene nášho Pána. Prosím Božiu dobrotu, aby vás sprevádzala, aby vám bol útechou na vašej ceste, vašim tieňom proti páľave slnka, vašou ochranou pred dažďom a zimou, vašim mäkkým lôžkom pri únave, vašou silou v práci a napokon, aby vás priviedol v dokonalom zdraví a plnú dobrých skutkov.»*⁵¹.

P. Vincent nevedol dlhý rozhovor s Lujzou o tomto pobyte. Hádame, že plán, nad ktorým dlho uvažoval v duchu ohľadom bratstiev na vidieku, mohli sa uskutočniť a Slečna mohla byť poslanou Bohom pre túto apoštolskú službu: službu chudobným.

Turične svetlo si našlo cestu v duchu a duši Lujzy. Múdre sprevádzanie Pána Vincenta, ktorý si nechával čas, aby Lujzu skúmal po duchovnej i fyzickej stránke, ako veľmi pokorný služobník, podriadený Duchu Svätému, chcel pre ňu len to, čo chcel Boh, nechcel nahrádzať Boha, ani «nepredbiehať Prozreteľnosť». Lujza de Marillac bola od tej chvíle obetovaná pre chudobných a žili medzi nimi.

⁴⁹ Dokumenty 51, s. 54, Coste I, L. 69.

⁵⁰ Dokumenty, Coste I, L. 38.

⁵¹ Dokumenty s. 26, Coste I, L. 39.

Počas svojho pobytu v Saint Cloud /sɛn klú/, 19. februára 1630, sa P. Vincent znepokojil: «*Chválím Boha za to, že vám doprial zdravie pre šesťdesiat ľudí, o spásu ktorých sa usilujete, ale vás prosím, aby ste mi presne napísali, či si to vaše pľúca neodniesli toľkým rozprávaním, a tiež vaša hlava kvôli toľkým ťažkostiam a hluku*»⁵².

Dotkol sa tiež iného bodu, a to príliš veľkej lásky k jej synovi. «*Zdá sa mi, že sa musíte namáhať pred Bohom, aby ste sa s ním vyrovnali, pretože táto láska vám len zaťažuje ducha a zbavuje vás pokoja, ktorý si praje náš Pán pre vaše srdce a zrieknutie sa náklonnosti k všetkému, čo nie je On. Urobte tak, prosím vás, čím si uctíte Boha, ktorý je poverený suverénnou a absolútnou starostlivosťou o vášho pána syna a nechce, aby ste sa zaujímali o neho závislosťou a prílišnou láskou...*». List ukončil prosbou: «*... a čo keby táto dobrá deva zo Suresnes, ktorá prednedávnom prišla za vami a ktorá poučuje dievčatá, prišla za vami tak, ako mi to prisľúbila minulú nedeľu, keď tu bola?*».

Lujza de Marillac dokázala prejavovať, ako silno miluje Boha, jediného Pána svojho života, ktorému sa zasvätila. Od tej chvíle sa podpisovala Lujza de Marillac a pod týmto menom ju neskôr Cirkev vyhlásila za svätú, ale pre ľudí vtedajšej doby zostane Slečna Le Gras. Pán Vincent ju bude odvtedy oslovovať Slečna, predtým ju dlhé roky vo svojej korešpondencii oslovoval «drahá dcéra».

Čakaním na spresnenie jej apoštolátu sa Lujza modlí, medituje, venuje sa maľovaniu. Ako dievča rada maľovala akvarelom obrázky, na ktorých znázorňovala buď mladú devu – možne predstavujúcu ju samú – ako sedí uprostred nádhernej prírody a v ruke drží nápis s menom Ježiš a slová: «*To je meno toho, ktorého milujem*», alebo Dobrého pastiera obklopeného ovcami, ako pijú z rán na jeho nohách, pričom jedna ovečka je na jeho kolenách a pije z rany v jeho boku.

Lujza de Marillac nazývala tieto spontánne pokusy «*mojou zábavou v obrazoch a ďalšie pobožnosti*». Počas obdobia jej ťažkého duchovného zápasu po smrti jej manžela namaľovala obraz, ktorý voláme «Pán milosrdnej lásky». Ježiš je v životnej veľkosti, v postoji s otvoreným náručím, hlavu má naklonenú a oči sklopené, akoby hovoril kresťanovi, ktorý ho vzýva a prijíma s láskou a milosrdenstvom... na jeho nohách a rukách vidieť rany po ukrižovaní a na hrudi jeho Božské srdce obklopené žiarivými lúčmi. Dole, na obraze je

⁵² Dokumenty s. 28, Coste I, L. 40.

napísané starobylym písmom: «*Tento obraz namaľovala Slečna Le Gras, naša ctihodná matka a zakladateľka*»⁵³.

Ak sa tento obraz nachádza v súčasnosti v Materskom dome, je to vďaka veľkorysej priazne Mons. Grimardias, biskupa z Cahors /kaór/. Stalo sa to takto: na začiatku roku 1891 jeden člen Konferencií sv. Vincenta /pozn. prekl. terajších Spolkov sv. Vincenta/ z Cahorsu, pán Michal Bourrières /burjér/, poznamenal dekanovi veľkého seminára toho mesta, P. Méout /méut/, kňazovi CM, že vie o jednom obraze, ktorý ho môže veľmi zaujímať, pretože je na nich napísané starodávnym písmom a vtedajším pravopisom: «*Ce tableau a été peint par Mlle Le Gras nostre honoré mère et institutrice*» - «*Tento obraz namaľovala Slečna Le Gras, naša ctihodná matka a zakladateľka*». Tento obraz sa nachádzal v kaplnke umelcov – táto starobylá kaplnka bola síce oddelená od katedrály, ale prepojená s ňou. Obraz v tejto kaplnke sa dá ľahko vysvetliť tým, že dcéry kresťanskej lásky prišli pôsobiť do Cahors ešte za života sv. Vincenta a sv. Lujzy. Každý novozaložený dom dostal od ctihodnej zakladateľky nejaký obraz s náboženským motívom, napr. „Pána milosrdnej lásky“, ako to vidieť zo spisov našej ctihodnej zakladateľky, alebo dostali obraz len na plátne a podnikavé sestry, keďže mali k dispozícii veľmi pekný rám, ale omnoho väčší ako plátno, nadšili okolo neho 25-centimetrové plátno a nejaký maliar ho zamaľoval v súlade s obrazom. Niet pochyb, že sestry tento nápis pridali. Obraz musel podľa všetkého byť premiestnený z kaplnky umelcov do katedrály za čias Veľkej buržoáznej revolúcie, keď boli sestry vyhnané zo sirotinca a kedy bola «*budova daná do užívania národu*».⁵⁴

Je ťažké napísať záver. Je jasné, že „turíčne svetlo“ sa uskutočňovalo pomaly po duchovnom dozrievaní na výšku úlohy, pre ktorú Boh predurčil Lujzu. V láske k druhým skutočne našla Boha.

Montmirail bol úplnou novosťou, Lujza tam išla bez odporu, zaujímal sa o všetko, čím žili chudobní ľudia, zvlášť zakúsila, že tá, ktorá dovtedy mala slúžky pre seba, sama sa stala služobnicou, a tým žila evanjelium v jeho najväčšej hĺbke.

(na pokračovanie)
Sestra Claire HERRMANN
dcéra kresťanskej lásky

⁵³ Obraz sa nachádza v Materskom dome Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, na stene schodov bývalého zámku Châtillon.

⁵⁴ Bulletin sv. Vincenta de Paul, č. 94, 15. apríl 1900, 1. ročník

VEDENIE A FORMÁCIA V SPOLOČNOSTI

ORGANIZÁCIA SPOLOČNOSTI

Štúdia o rozvoji Spoločnosti nás vedie k nasledovnému záveru: obaja naši Zakladatelia mali rozhodujúci vplyv na podstatné aspekty organizácie Spoločnosti, hoci odlišným spôsobom. Vincent de Paul, zakladateľ charitatívnych bratstiev a predstavený novej Spoločnosti, jej vytyčuje hlavné línie. Cieľom Spoločnosti je slúžiť Ježišovi Kristovi telesne a duchovne v osobe chudobných. Jej duchovnosť: vyprázdniť sa zo seba a zaodiť sa duchom Ježiša Krista, ktorým je pokora, jednoduchosť a láska. Jej teologické dôvody budú: Ježiš Kristus je v chudobných, ktorí sú jeho trpiacimi údmí. Vincent určí aj právnickú štruktúru: sú to ženy, ktoré sa obetujú Bohu v jeho službe v deň, kedy sú oficiálne prijaté do Spoločnosti. Neskladajú verejné sľuby (vtedy sa hovorilo slávnostné), nie sú rehoľníčky, ale sekulárne. Tak tomu muselo byť, pretože v 17. storočí bolo nemožné navrhnúť žene taký životný plán. Ale Vincent nerobil nič bez mienky jeho spolupracovníčky, vždy vedela všetko, čo chcel urobiť. Lujza si veľmi vážila svojho duchovného vodcu, prijala jeho učenie a riadila sa podľa neho, lebo vedela, že je dobré pre jej duchovné dcéry a Vincent si veľmi vážil kvality tej, ktorú viedol a úplne jej dôveroval.

Lujza uskutočňovala myšlienky a podnety predstaveného. Vincent bol prameňom učenia pre dcéry kresťanskej lásky. Lujza, svojou zrelosťou, veľkou citlivosťou a jemnosťou ducha bola nástrojom, ktorým prechádzalo učenie a prameň, z ktorého pili sestry. Ale vieme dobre, že chuť vody sa obohacuje pôdou, ktorou prechádza.

FORMÁCIA SESTIER

Vincent de Paul prispieva stále k súčasnej formácii kresťanskej lásky tak, ako to robil pre prvé sestry. Jeho vplyv je ešte silnejší po jeho smrti.

Za čias Zakladateľa, ale ešte viac po jeho smrti, sa kňazi Misijnej spoločnosti cítili zaviazaní pomáhať dcéram kresťanskej lásky ako sestrám, ktoré spolupracujú na tej istej misii. Znamenalo to byť

vernými odporúčaniami ich Zakladateľa. Ale kňazi MS poznajú viac dedičstvo sv. Vincenta a veľmi málo svätú Lujzu. Majú k dispozícii konferencie Zakladateľa (ktoré boli najskôr prepisované potom tlačené).⁵⁵ Neskôršie dali vytlačiť korešpondenciu medzi Vincentom a Lujzou a listy, ktoré napísala sestram. A tak sestry môžu čítať konferencie v skrátrenom vydaní. Ale čakalo sa 226 rokov s vydaním listov a spisov Lujzy de Marillac a to ešte neúplným a len vo francúzštine. Bolo treba čakať 250 rokov, aby sme mali tieto dokumenty kompletne v litografickej verzii, ktorá je vhodnejšia pre knižnice ako pre súkromníkov. Bolo teda ťažké pre sestry, aby ich poznali. V roku 1960 bola vydaná a daná k dispozícii dcéram kresťanskej lásky a lazaristom tzv. „šedá kniha“» Duchovných spisov sv. Lujzy. Neskôršie, v roku 1983 s. Alžbeta Charpy /šarpi/ pripravila nové vydanie, a to na podnet generálnych predstavených P. Mc Cullena a s. Lucie Rogé, čím sa so spismi sv. Lujzy mohli ľahšie oboznámiť sestry i členovia Misijnej spoločnosti.

Po druhé, podľa zmyšľania predchádzajúcich storočí Vincent de Paul z úcty a opatrnosti odmietal nadväzovať osobné vzťahy so sestrami, okrem niektorých sestier pre svedenie alebo duchovné vedenie cez korešpondenciu. So sestrami a komunitami komunikoval cez Lujzu de Marillac. Jeho vyčerpávajúca práca mu zabráňovala venovať sa viac Spoločnosti. Lujza sa o ňu starala úplne, Vincent jej úplne dôveroval ako spolupracovníčke a spoliehal sa na ňu.

Po tretie, čítaním konferencií Vincenta pre dcéry kresťanskej lásky by sme mohli klásť prílišnú, dokonca exkluzívnu dôležitosť učeniu sv. Vincenta. Ale to by nebolo reálne. Pri analýze všetkých konferencií, ktoré sa nám zachovali, sa mi zdá, že sa nestratilo z nich veľa, lebo Lujza si ich veľmi cenila. Vypracovala ich alebo poverila jednu sestru, aby ich spísala verne, pretože jej záležalo na ich uchovaní. Lujza nedovolila, aby konferencie predstaveného boli vynášané z domu, aby sa tak nestratili, alebo neboli znovu odpísané «*z obavy, aby nezmenili zmysel tohto blaženého Otca*» (D. 822, s. 954). Vincent bežne podával prednášku raz za štvrťrok. Lujza sa viackrát

⁵⁵ V r. 1886 vydal P. Fiat dielo Gobillonu v 4 malých zväzkoch (životopis sv. Lujzy, jej duchovné spisy, časť z jej listov). V r. 1953 s. Margaret Flinton napísala tézu „*Lujza de Marillac, sociálny aspekt jej služby*“. V r. 1960 vydala s. Régnauld súbor „*Duchovné spisy sv. Lujzy*“ v tzv. „šedej knihe“ (1000 strán korešpondencie sv. Lujzy so sv. Vincentom, sestrami, Opátom de Vaux a ďalšie). V r. 1974 vydanie knihy s. Régnauld: „*Lujza de Marillac alebo zanietená láska k chudobnému kedyysi a dnes*“. V r. 1983 nové vydanie Duchovných spisov sv. Lujzy.

sťažovala, keď prešlo viac času bez toho, aby sestry mohli počuť ďalšiu prednášku (L. 75, 110, 124). Musíme tiež dodať, že len sestry Materského domu a jedna sestra z každej parížskej farnosti sa mohli zúčastniť na týchto prednáškach, «*aby sa tak zabránilo tomu, že by chudobní neboli obslúžení*» (L. 124). Dcéry kresťanskej lásky z ostatných krajov Francúzska teda nemali túto možnosť formácie. Pripomeňme si, že od roku 1646 bolo v Paríži toľko sestier ako v ostatných krajoch krajiny.

Na záver môžeme povedať, že Lujza utvárala spiritualitu a život dcér kresťanskej lásky. Musíme myslieť aj na určité fakty zo života Lujzy a sestier: počas viacerých rokov bola formátorkou novoprišlých diev a žien, mladých sestier a zároveň vedúcou domu. Všetky sestry žili dlhé mesiace s Lujzou. Keď boli poslané do domov mimo Paríža, niektoré z nich jej písali, ľutovali, že už nemali formáciu ako predtým, ale Lujza ich naďalej viedla cez korešpondenciu. Tieto listy boli bežnou živinou povolania väčšiny dcér kresťanskej lásky, ich komunitného života a služby. Lujza si uvedomovala dôležitosť svojich listov. Nechýbal jej však určitý realizmus, keď si priala, aby jej sestry písali každý týždeň (L. 146) alebo aspoň každé dva týždne (A 85)? V januári 1660 (rok jej smrti) napísala svojej bývalej sekretárke Maturíne Guérin: «*Prosím vás, drahá sestra, aby ste prijali a starostlivo prečítali naše drahé listy, aby ste týmto spôsobom prijala ducha Ježiša Krista, bez ktorého by všetko, čo hovoríme alebo konáme, bolo len zvučiacim cimbalom*» (L. 650).

FAKTY, KTORÉ MUSÍME BRAŤ DO ÚVAHY

Aby sme porozumeli programu formácie, ktorý vypracovali Zakladatelia, je vhodné pozrieť sa na určité body o úlohách a službe týchto prvých dcér kresťanskej lásky.

Už predtým, ale zvlášť od roku 1639, Lujza vedela, že dcéry kresťanskej lásky žili osobne a službou tri druhy rozporov:

- Lujza vedela, že jej duchovné dcéry sú ženy, mohli by sme povedať, druhoradé, či už zo spoločenského uhla, ako i v Cirkvi 17. storočia, kde ženy boli podriadené mužom a väčšinou neboli ani oprávnené konať po právnickej stránke. Ale Lujza si uvedomuje, že dáva týmto ženám vedúcu zodpovednosť. Bezpochyby vie, že nie sú vzdelané, majú len životné skúsenosti.

- Ich viera je ľudová, trochu poznačená poverčivosťou, ale Lujza ich poveruje vedením škôl, evanjelizáciou chorých. Vďaka sestrám zakusujú umierajúci trochu z večnosti a tí, čo sa uzdravia, sú schopní prevziať svoje miesto v spoločnosti a zachovávajú si v srdci spomienku na dobrotu sestier.
- Tieto sestry sú zasvätené Bohu, žijú evanjeliové rady, ale po prvýkrát v dejinách Cirkvi, majú možnosť vychádzať do ulíc, uprostred ľudu, medzi zástupy chudobných. Pred odchodom sestier ako dobrovoľníčok na pomoc ľuďom postihnutých epidémiou im Lujza podáva krátke ponaučenie jednoduchými príkazmi: *«Nevychádzať z radu, ani ako zasvätené, ani ako slúžky»*⁵⁶.

Sestry vstupovali do Spoločnosti bez žiadnej prípravy, len s túžbou obetovať sa a ochotou slúžiť. Tieto devy znova utvorili cirkev chudobných, pričom zostali v spoločnosti ľudí. Najskôr sa však musia učiť. Lujza veľmi rýchlo vytvorila jednoduchý vzdelávací program vhodný pre dedinské devy: ľudskú a občiansku výchovu, formáciu pre službu, o kresťanskom živote a o živote dcéry kresťanskej lásky. Na začiatku táto formácia nebola dlhá (jeden až tri mesiace), bola zameraná zvlášť na sebaovládanie a zriekanie umŕtvovaním.⁵⁷

FORMÁCIU ORGANIZUJE LUJZA DE MARILLAC

Lujza nebola jediná predstavená, od ktorej prichádzali definitívne rozhodnutia, hoci zaistovala *stálu formáciu* rozhovormi, týždennými príhovormi pre sestry a tiež P. Vincent prichádzal prednášať. Stála formácia tvorí súčasť štruktúr Spoločnosti, ktorá je dielom oboch Zakladateľov. Sestry boli utvárané Lujzou a Vincentom vďaka ich spoločnej práci. Program formácie sestier bol dobre vypracovaný oboma Zakladateľmi, i keď bola Lujza poverená jeho aplikáciou.

Keďže Lujza poznala lepšie dcéry kresťanskej lásky ako ich predstavený, preto navrhla P. Vincentovi spôsob konania a témy prednášok. Vždy súhlasil s tým, ale jeho práca bola taká, že často musel odložiť svoje konferencie. Chcel zaistiť prednášku každý mesiac, možno i každé dva týždne. Lujza chcela prednášku každý

⁵⁶ Svätá Lujza to povedala viackrát, na ilustráciu jeden príklad: «Takto, drahé sestry, musíme byť na povzbudenie verejnosti, a nie byť osobami, ktoré síce nosia meno a habit dcér kresťanskej lásky, ale konajú len diela» (L. 623)

⁵⁷ ABELLY, I. kniha, 24. kap, s. 114-115; SV I, 277-278

týždeň. Ženskou jemnosťou a zručnosťou ho požiadala, aby prišiel iný lazarista, označila mu témy, bežne praktické, zvlášť vysvetľovanie pravidiel alebo o štýle života.

Lujza aplikovala a osobne dopĺňala do najmenších detailov plán, ktorý vypracovali spoločne. Upravila náboženskú a duchovnú formáciu na základe katechizmu, ale nezabudla použiť ani prehĺbený katechizmus Róberta Bellarmína. Označila čas a cvičenia pre čítanie, ručné práce a spôsob služby chudobným, pričom používala pedagogické poznatky uršulínok, čo sa príliš nepáčilo Vincentovi. Hľadala pomoc aj ďalších osôb, zvlášť lazaristov, aj pre spovedanie. S týmto bodom Vincent úplne nesúhlasil, chcel, aby jeho dcéry boli dcéry farnosti a obával sa, že táto duchovná služba by mohla odobrať príliš veľa času lazaristom pri vykonávaní ich poslania a misií. Musíme sa zastaviť pri tejto pomoci, ktorú Lujza požadovala od lazaristov, pretože určitým spôsobom ona naliehala na tomto bode, hoci s ním Vincent súhlasil až ku koncu jej života a schválil túto úlohu pre jeho misionárov (VIII, 233-234, 237-239).

Lazaristi

Dobrá organizácia si žiadala podriadiť činnosť vopred utvorenému plánu. Samozrejme, išlo by o neúspech, keby sa pri jeho realizácii nebrali do úvahy okolnosti, v ktorých sa deje táto činnosť.

Lujza poznala dobre dve okolnosti, ktoré mohli škodiť povolaniu jej duchovných dcér v tomto 17. storočí: bezvýznamnosť týchto diev po sociálnej stránke a ich samota, keď išli do domov vzdialených od hlavného domu. Okrem toho doprava bola veľmi ťažká a veľmi neistá donáška korešpondencie len zvyšovali ich izoláciu.

Preto tieto sestry veľmi potrebovali pomoc kňazov majúci tú istú charizmu a ktorí sa venovali evanjelizácii chudobných. Aby Lujza zodpovedala na tieto potreby, vložila do organizačnej schémy vzťahy sestier s lazaristami a medzi nimi hľadala duchovných vodcov.⁵⁸

Bez ohľadu na mienku Vincenta, ktorý spočiatku nechcel brať čas svojim kňazom v ich misijnej práci, Lujza najskôr vzbudzovala zdvorilostné vzťahy (pozdravy a poďakovania), neskôr vzťahy vyplývajúce z potrieb (brat pekár alebo ošetrovateľ) a pri ďalších príležitostiach povzbudzovala tieto vzťahy tak, že podávala správy

⁵⁸ SL. L.547, 136, 335, 341,368; A 61

o osobách a práci týkajúcej sa oboch spoločností. Lujza toto považovala za prostriedok vzájomného povzbudenía a modlitieb.⁵⁹

Možnože v súčasnosti vidíme v tomto len jednoduché spoločenské vzťahy, podľa vtedajších zvykov, nič viac. Ale je veľmi možné, že v Lujzinom duchu toto tvorilo súčasť rozsiahleho programu, ktorý sa snažila úporne uskutočniť.⁶⁰ Nezabúdajme na skromné spoločenské postavenie sestier, postavenie bezbrannej ženy, vzdialenosti a izoláciu mnohých dcér kresťanskej lásky. Lujzina psychológia hľadala istotu a nachádzala oporu, ktorú potrebovala v jej vzťahu s mužskou kongregáciou, akou bola Misijná spoločnosť za života P. Vincenta. Svedčí o tom niekoľko riadkov z listu sestry Františky Douelle napísaných 28. februára 1660 Slečne Le Gras v čase, keď bola sama v Poľsku, ktoré napadli švédske evanjelické vojská. Nedostávala listy a vyznala, že nevedela, či dcéry kresťanskej lásky ešte existujú, alebo už zostala sama. Spontánne napísala: *«Nič na svete ma nemôže potešiť ako listy, ktoré som dostala od Pána Desdames»*, ktorý sa tiež nachádzal izolovaný v Poľsku (D 786).

Tri postoje alebo situácie Lujzy nás vedú k myšlienke, že v jej duchu tvorili misionári súčasť plánu utvoreného pre dobro Spoločnosti. Prvý postoj, ktorý pozorujeme je, že sa cítila spokojnejšia a menej sa obávala o komunity, ktoré boli blízko domov lazaristov alebo tých, ktoré navštívil niektorý z kňazov Misijnej spoločnosti. Prirodzene, podľa tohto jej postoja Lujza pobádala sestry, aby dôverovali kňazom Misijnej spoločnosti.

Poznamenávam i druhý Lujzin postoj, a to, že hoci Vincent de Paul bol toho názoru, aby ústredný dom dcér kresťanskej lásky bol vzdialený od Domu sv. Lazára, ale práve naopak, dom sestier stál práve naproti tohto domu⁶¹.

Tretí Lujzin postoj nás prekvapuje a v súčasnosti sa nám zdá zvláštny, dokonca neprijateľný. Lujza povedala dcéram kresťanskej lásky, že predstavený lazaristov je tiež predstavený sestier toho miesta. Tento predstavený by nebol predstaveným len navonok, ako by to mohla vnukať táto veta: *«Prosím, aby ste odovzdali Pánovi vášmu predstavenému môj úctivý a ponížený pozdrav»* (L. 646), t. j. predstavenému lazaristov/. Išlo o to, aby tento kňaz mal aj určitú

⁵⁹ SL. L. 214 bis, 179, 182, 202, 228 261, 10...

⁶⁰ SL. L. 88, 446, 607, 629...

⁶¹ SL. L. 182, 204, 300, 319, 460, 646; A (L) 131, 134.

autoritu nad dcérami kresťanskej lásky; toto je napísané v jednom pravidle: «*Preukážu... poslušnosť predstavenému Misijnej spoločnosti*» (L. 134). Toto všetko je výsledkom vzdialeností, ťažkostiam v doručovaní pošty, ako i kvôli dejinným a spoločenským okolnostiam, ktoré tvorili kontext pre ženy tohto storočia, zvlášť pre vidiecke ženy.

Je vhodné prehliť tieto rôzne situácie. Spoločnosť bola sekulárnym združením zasvätených žien bez klauzúry a verejných sľubov, a žili uprostred sveta. Niečo podobné bolo dovtedy nemysliteľné! Tieto ženy neštudovali teológiu, spiritualitu, alebo cirkevné právo. Ľahko sa mohli dostať pod vedenie biskupov, teológov alebo právnikov, ktorí by nechápali ich spôsob života a chceli by z nich urobiť rehoľníčky. Kvôli tomu Lujza de Marillac uvažovala nad zachovaním povahy a výnimočnosti novej Spoločnosti za pomoci Misijnej spoločnosti, ktorí ich chápali a poznali ich spôsob života.

Pre tento dôvod máme teraz provinciálnych direktorov. Bezpochyby funkcia generálneho direktora bola utvorená kvôli pracovnému preťaženiu Vincenta de Paul. Nemohol viesť dcéry kresťanskej lásky, ako by chcel. Funkcia provinciálneho direktora zase vznikla kvôli vzdialenostiam niektorých komunít, zvlášť komunity v Poľsku. Kvôli nedostatočnej komunikácii s hlavným domom bolo ťažké bedliť nad týmito vzdialenými domami. Predstavenému lazaristov určili miesto a potrebnú autoritu pre vedenie sestier, dokonca aj pre ich umiestňovanie, odposlanie zo Spoločnosti, alebo pre menovanie sestier služobníc⁶². Nesmieme zabúdať na spoločenskú a náboženskú situáciu žien v 17. storočí.

Lujza nástojila a podarilo sa jej, aby jeden z aspektov činnosti kňazov Misijnej spoločnosti tvoril súčasť organizácie Spoločnosti. Vincent de Paul postupne pochopil, že to bolo potrebné a vo februári 1660 vysvetlil predstavenému v Cahors /kaor/ že: « *ako predstavený misionárov musí mať stále ten istý pohľad na tieto dcéry, podobne ako má na seminaristov a že tí, ktorí ich poučujú, svedujú a vedú, to konajú v závislosti na ňom a nie nezávisle*».

Návštevy vykonávané lazaristami oficiálne žiadal P. Vincent, ale je veľmi možné, že sa rozvinuli na podnet Lujzy. Možno však povedať, že sa utvárali pri dialógu oboch Zakladateľov a naberali na dôležitosť pri zasadnutiach rád Spoločnosti dcér kresťanskej lásky.

⁶² SV. VII, 161, 401, D. 377, 699 druhý, 779.

Nemôžeme pritom zabúdať na jednu vec, a to, že každý lazarista po návšteve poslal Lujze správu podľa bodov, ktoré mu označila.⁶³

Keď Lujza organizovala niektoré bratstvo, veľa uvažovala nad povoláním a duchovným životom sestier. A tak sa jej podarilo, že Spoločnosť i Misijná spoločnosť prijali jej spôsob spovedania a duchovného vedenia dcér kresťanskej lásky. V 17. storočí bola jurisdikcia prísna. Duchovný správca farnosti bol podľa práva spovedníkom svojich farníkov a predstavený Misijnej spoločnosti zase svojich členov. Aby sa sestry mohli spovedať u iného kňaza, potrebovali doklad, ktorý im to dovoľoval alebo aby kňaz mal toto dovolenie. Vincent de Paul ako predstavený dcér kresťanskej lásky im hovorieval, že sú «*farničky pod vedením duchovných správcov farností*» (VIII, 237-238), ale bez jeho dovolenia im zakázal spovedať sa u iných kňazov ako u tých, ktorí boli na to menovaní, aby si tak zachovali svoju charizmu.⁶⁴

Lujza de Marillac súhlasila s týmto archaickým učením, ale napriek všeobecne známej námietky Vincenta de Paul sa jej podarilo, že kňazi Misijnej spoločnosti mohli viesť a spovedať dcéry kresťanskej lásky. V duchu mala tento plán dopodrobna vypracovaný: ak by nebolo vhodné, aby kňazi MS boli ich pravidelnými spovedníkmi, mohli by byť príležitostnými. Bolo však vhodné, aby boli pravidelnými spovedníkmi v prípade, keď vzdialená komunita dcér kresťanskej lásky bola blízko komunity lazaristov. Keď mala niektorá sestra nejaký problém vo svedomí alebo v povolaní, Lujza jej radila spovedať sa u kňaza Misijnej spoločnosti. Podobne radila aj v prípade, keď sa niektorá komunita nachádzala v ťažkej situácii alebo v osobitne zložitom spoločenskom prostredí, ako napríklad počas občianskej vojny, tzv. Frondy.⁶⁵

Hoci Vincent de Paul nerád dával lazaristom úlohu spovedníkov dcér kresťanskej lásky (nechcel, aby lazaristi boli spovedníkmi rehoľníčok), napriek odporu niektorých spolubratov prijal, aby duchovné vedenie Spoločnosti bolo jednou z úloh Misijnej spoločnosti. Toto neznamenalo, že by každý lazarista mohol byť duchovným vodcom dcér kresťanskej lásky (VIII, 237 a nasl., XII, 86-87).

Musíme uznať, že duchovných vodcov niektorých komunít vyberali obaja naši svätci, možno to bolo kvôli zvyku, ktorý existoval

⁶³ SL D.377, 379, 383, 471, 525, 553, 571, 699 druhý, 779...

⁶⁴ SV VIII, 237...; Konferencie z 9. 6. 1658, 16. 3. 1659, 11. 8. 1659.

⁶⁵ SL L.277 druhý, 133, 261, 385, 375, 528.

v ženských rehoľných kongregáciách, ale keď sa zahľadíme na postavu Opáta z Vaux /vó/, alebo P. Ratier /ratjé/ v nemocnici v Angers, alebo P. Jonchères /žonšér/ v Nantes /nánt/, môžeme z toho usúdiť, že vlastne Lujza im radila, čomu majú venovať pozornosť pri vedení, priznávala im autoritu pri vedení, spôsob jeho vykonávania. Toto konala buď cez dialóg, alebo korešpondenciu, ale ich autorita bola vždy podriadená autorite lazaristov, ktorý konali oficiálne vizitácie. Nezabudnime, že títo vodcovia písavali Lujze a komunikovali jej stav komunit; písavali jej tak ako Vincent de Paul a niekedy i viac.⁶⁶

DUCHOVNÉ VEDENIE

Slečna Le Gras sa usilovala, aby dcéry kresťanskej lásky žili duchovnosť, ktorú im vštepil Vincent. S touto spiritualitou sa každým rokom viac stotožňovala. Lujza de Marillac si vzala za úlohu označiť sestram, ako žiť vincentiskú náuku, často im hovorievala: «*Pán Vincent považuje za dobré, aby sme tam jednoducho išli, a viete, že sa mu máme podriaďiť, ako i jeho príkazom*» (L. 208). To znamená, že ich duchovne viedla podľa toho, ako o tom uvažoval Vincent de Paul, skôr ako by si to predstavovala ona. Skôr na spôsob sv. Františka Saleského ako P. Bérulle. Z diel sv. Františka Saleského dávala prednosť pre svoje duchovné dcéry «*Návodu k nábožnému životu*», t.j. *Filoteu* pred «*Príručkou o láske k Bohu*», hoci sa nikdy nemohla zaobísť bez jeho spirituality, o ktorej hovorila s niektorými sestrami, u ktorých pozorovala, že pokročili v rozjímaní.

Lujza de Marillac dobre vedela, že spiritualita dcér kresťanskej lásky sa živila, rozvíjala a uvádzala do života službou, ba viac, nachádzala svoj prameň v službe chudobným zbavených všetkého. Povzbudzovala ich preto, aby sa pre nich obetovali v telesnej a duchovnej službe a naliehala na tomto duchovnom aspekte služby, na ktorý by mohli zabudnúť. Služba bola skutočne hlavnou úlohou a mohla byť uprednostnená pred zachovávaním pravidiel. Mali do nej vložiť celé svoje srdce, lásku, láskavosť, trpezlivosť a znášalivosť (L. 104 druhý). V každom liste pridávala nové prívlastky.

Hoci Lujza bola veľmi zanepoždnená administratívou a vedením napísala tisícky listov, navštívila mnohých ľudí, starala sa o najrôznejšie záležitosti a o detaily sesterským komunit, a napriek tomu «*bola veľmi rada, keď mohla slúžiť*», považujúc za svoju službu

⁶⁶ SL, D. 432, 496, 507, 724 a celá korešpondencia s Opátom z Vaux.

tú, ktorú sestry preukazovali chudobným.⁶⁷ To znamená, že hoci nebola v priamom kontakte s chudobnými, vstúpovala svojim dcéram to, čo sa naučila od P. Vincenta: chudobní sú trpiacimi údmi Ježiša Krista. Jej duchovné dcéry sa mali zaodiať duchom Ježiša Krista, aby chudobní pri službe videli Ježiša Krista v sestrách.⁶⁸

Stokrát opakovala dcéram kresťanskej lásky, služobnícom chudobných, že ich spiritualitu možno zhrnúť takto: nasledovať Ježiša Krista, vyprázdniť sa zo seba, aby sa zaodiali jeho duchom, a tak mohli plniť Božiu vôľu.

Lujza im hovorila o cvičení sa v zbožnosti a čnostiach, o duchovných cvičeniach, exercíciách, navrhovala im tzv. spiritualitu sľubov. Pri príležitosti zmeny miest alebo zodpovedností, ktoré mali sestry vykonávať, ich pozývala, aby prekonalí svoje utrpenie, umŕtvili svoje zmysly, úsudok a vôľu. Naliehala, aby sa dokázali zrieknuť stvorení a snažili sa žiť chudobný a jednoduchý spôsob života v poslušnosti. Pripomínala im úctu, ktorú majú mať ku kňazom, správcom, spovedníkom a paniam kresťanskej lásky. Prialo si, aby sa posväcovali zachovávaním svojich pravidiel. Aby mohli sestry slúžiť chudobným, mali žiť vo vnútornom pokoji a vzájomnej radostnej jednote. Lujza osobitne žiadala od sestier služobníc, aby sa usilovali utvárať jednotu a radosť v komunitnom živote.

Sestra Maturína Guérin, ktorá bola sekretárkou sv. Lujzy v rokoch 1652-1659, nám zanechala tieto nezabudnuteľné riadky: *«Keď som mala tú česť písať jej listy, vtedy som nebrala do úvahy nádherné poučenia. Ale teraz obdivujem ich rôznorodosť. Jedným sestram vstúpovala zachovávanie pravidiel, inej sestre zase bázeň Božiu, ďalšej nezištnú lásku k Bohu a ďalším podobne»* (D. 822, s. 952).

V posledných rokoch svojho života Lujza videla, ako tieto bývalé vidiečanky pokročili v duchovnom živote. Viaceré sestry si osvojili hlbokú spiritualitu, ako napríklad sestra Angiboust /ānžibú/, Margita Chétif /šétif/, Františka Carcireux /karsirö/, Anna Hardemont /árd'mõ/, Mikuláška Haran /arā/, Maturína Guérin /gérẽ/ a ďalšie. Lujza s Vincentom ich neustále podnecovali, aby sa usilovali o nezištnú lásku hlbokým zjednotením s Bohom.

To vyjadrila na stránkach, ktoré adresovala týmto sestram a cez ne všetkým dcéram kresťanskej lásky.⁶⁹

P. Benito MARTÍNEZ, CM

⁶⁷ SV, konferencia z 3. júla 1660

⁶⁸ A 26 s. 809, 810.

⁶⁹ SL, L. 426, 405, 377, 448, 489 druhý, 546, 519, 642.

OBSAH

Duchovný život

- 1 List k 1. januáru 2010
Pre všetky dcéry kresťanskej lásky
S. Evelyne Franc, generálna predstavená
- 5 Prednáška z 1. januára 2010 (Materský dom)
P. Gregory Gay, generálny predstavený
- 10 List k 2. februáru 2010
Pre všetky dcéry kresťanskej lásky
S. Evelyne Franc, generálna predstavená
- 21 List z 15. februára 2010
Pre všetky dcéry kresťanskej lásky
S. Evelyne Franc, generálna predstavená
- 23 Pôst 2010
P. Gregory Gay, generálny predstavený
- 28 Medzinárodnosť Spoločnosti
P. Javier Alvarez, generálny direktor

Súčasný výzvy

Dnes s našimi Zakladateľmi

- 38 Úvod
- 40 Provincia Madagaskar: „Projekt rekonštrukcie studní a cisterien v polo púštnom kraji na juhu Madagaskaru“, S. Magdaléna Haovasoa, dkl

Súčasný výzvy

Svedectvo sestier

- 48 Thajská provincia: „40. výročie od príchodu DKL do Thajska“
S. Eloisa Nades, dkl
- 51 Krakovská provincia: „150. výročie otvorenia prov. domu DKL v Krakove“
S. Anna Brzęk, dkl
- 53 Krakovská provincia: „Križ Čestnej légie za obnovu Poľska udelený sestre Žofii Izabele Luszczkiewicz“, S. Anna Brzęk, dkl
- 56 Rakúska provincia: „Zahájenie jubilejného roku“, Formačná komunita
- 57 Materský dom: Stretnutie DREAM: „Snívajme“, S. Katarína Mulligan, dkl

Dejiny Spoločnosti

Príprava na Jubilejný rok 350. výročia smrti Zakladateľov

- 61 Svätá Lujza de Marillac; 20. stor.: dejiny – pamiatka – meditácia
S. Claire Hermann, Archivná služba
- 71 Vedenie a formácia v Spoločnosti, P. Benito Martinez, CM